Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (antroji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. gruodžio 13 d.*

„Ekonominė ir pinigų politika – Kredito įstaigų rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra – Reglamento (ES) Nr. 1024/2013 4 straipsnio 3 dalis – Rizikos ribojimu pagrįsta konsoliduota priežiūra – Grupė, kuriai taikoma rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra – Įstaigos, ilgą laiką pavaldžios centriniam subjektui – Reglamento (ES) Nr. 468/2014 2 straipsnio 21 punkto c papunktis – Reglamento (ES) Nr. 575/2013 10 straipsnis – Nuosavų lėšų reikalavimas – Reglamento Nr. 1024/2013 16 straipsnio 1 dalies c punktas ir 2 dalies a punktas“

Byloje T-712/15

Crédit mutuel Arkéa, įsteigta Le Relek Keriuone (Prancūzija), atstovaujama advokatų H. Savoie ir P. Mele,

ieškovė,

prieš

Europos Centrinį Banką (ECB), atstovaujamą K. Lackhoff, R. Bax ir C. Olivier, padedamų advokatų D. Martin, M. Pittie ir M. Françon,

atsakovą,

palaikomą

Europos Komisijos, atstovaujamos V. Di Bucci ir K.-P. Wojcik,

įstojusios į bylą šalies,

dėl SESV 263 straipsniu grindžiamo prašymo panaikinti 2015 m. spalio 5 d. ECB sprendimą ECB / SSM/2015–9695000CG 7B84NLR5984/28, kuriuo nustatomi *Crédit mutuel* grupei taikytini rizikos ribojimu pagrįsti reikalavimai,

BENDRASIS TEISMAS (antroji išplėstinė kolegija)

kurį sudaro pirmininkas M. Prek (pranešėjas), teisėjai E. Buttigieg, F. Schalin, B. Berke ir J. Costeira,

posėdžio sekretorė S. Spyropoulos, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2017 m. birželio 6 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: prancūzų.

Sprendimą

I. Bylos aplinkybės

1 *Crédit mutuel* yra necentralizuota bankų grupė, kurią sudaro kooperatinių bendrovių statusą turinčių vietos kasų tinklas. Kiekviena *Crédit mutuel* vietos kasa turi būti prisijungusi prie regioninės federacijos, o kiekviena federacija – prie *Confédération nationale du Crédit mutuel* (*Crédit mutuel* nacionalinė konfederacija; toliau – CNCM), tinklo centrinio subjekto, kaip tai suprantama pagal Prancūzijos *Code monétaire et financier* (Pinigų ir finansų kodeksas, toliau – CMF) L.511-30 ir L.511-31 straipsnius. Nacionaliniu lygmeniu *Crédit mutuel* taip pat sudaro *Caisse centrale du Crédit mutuel* (CCCM), akcinė kooperatinė kintamojo kapitalo kredito bendrovė, kuri yra patvirtinta kaip kredito įstaiga ir priklauso tinklo nariams.

2 Ieškovė *Crédit mutuel Arkéa* yra akcinė kooperatinė kintamojo kapitalo kredito bendrovė, patvirtinta kaip kredito įstaiga. Ji buvo įsteigta 2002 m. sujungus kelias regionines kredito unijų federacijas. Kitos federacijos susijungė ir sukūrė CM11-CIC, o kai kurios išliko savarankiškos.

3 2014 m. rugsėjo 19 d. e. laišku ieškovė pranešė Europos Centriniam Bankui (ECB) apie savo analizę, susijusią su tuo, kad jai negali būti taikoma rizikos ribojimu pagrįsta ECB priežiūra, vykdoma pasitelkiant CNCM. 2014 m. lapkričio 10 d. e. laiške ECB nurodė šiuo klausimu kreiptis į kompetentingas Prancūzijos valdžios institucijas.

4 2014 m. gruodžio 19 d. ECB pranešė CNCM apie sprendimo, kuriuo nustatomi *Crédit mutuel* grupei taikomi rizikos ribojimu pagrįsti reikalavimai, projektą ir paprašė užtikrinti, kad apie šį projektą būtų pranešta įvairiems ją sudarantiems subjektams, taip pat nustatė terminą pastaboms pateikti. 2015 m. sausio 16 d. ieškovė pateikė pastabas ECB. 2015 m. sausio 30 d. CNCM atsakė į ieškovės pateiktas pastabas.

5 2015 m. vasario 19 d. ECB pateikė CNCM pataisytą sprendimo, kuriuo *Crédit mutuel* grupei ir ją sudarantiems subjektams nustatomi rizikos ribojimu pagrįsti reikalavimai, projektą, paprašė užtikrinti, kad šis pataisytas projektas būtų pateiktas šiems subjektams, ir nustatė terminą jų pastaboms pateikti. 2015 m. kovo 27 d. ieškovė pateikė savo pastabas.

6 2015 m. birželio 17 d. ECB priėmė sprendimą, juo nustatė *Crédit mutuel* taikytinus rizikos ribojimu pagrįstus reikalavimus ir pabrėžė, kad ji yra CNCM rizikos ribojimu pagrįstos konsoliduotos priežiūros institucija ir kompetentinga institucija, atsakinga už šiame sprendime išvardytų subjektų, tarp kurių yra ir ieškovė, priežiūrą (1 konstatuojamoji dalis). Šio sprendimo 2 straipsnio 1 dalyje buvo nurodyta, jog CNCM užtikrina, kad *Crédit mutuel* grupė nuolat atitiktų I priede patikslintus reikalavimus. Iš minėto sprendimo 2 straipsnio 3 dalies buvo matyti, kad ieškovė turėjo nuolat vykdyti II-2 priede patikslintus reikalavimus, pagal kuriuos buvo nustatytas 11 % 1 kategorijos nuosavų lėšų koeficientas (toliau – nuosavos lėšos „CET 1“).

7 2015 m. liepos 17 d. ieškovė paprašė peržiūrėti šį sprendimą pagal 2013 m. spalio 15 d. Tarybos reglamento (ES) Nr. 1024/2013, kuriuo Europos Centriniam Bankui pavedami specialūs uždaviniai, susiję su rizikos ribojimu pagrįstos kredito įstaigų priežiūros politika (OL L 287, 2013, p. 63; toliau – pagrindinis reglamentas), 24 straipsnį, aiškinamą kartu su 2014 m. balandžio 14 d. ECB sprendimo 2014/360/ES dėl administracinės peržiūros valdybos įsteigimo ir jos veiklos taisyklių (OL L 175, 2014, p. 47) 7 straipsniu. 2015 m. rugpjūčio 31 d. buvo surengtas Administracinės peržiūros valdybos (toliau – Peržiūros valdyba) posėdis.

8 2015 m. rugsėjo 14 d. Peržiūros valdyba priėmė nuomonę, joje pripažino ECB sprendimą teisėtu. Jame Peržiūros valdyba iš esmės pažymėjo, kad ieškovės kritiką dėl 2015 m. birželio 17 d. sprendimo galima suskirstyti į tris kategorijas: pirmiausia ji ginčija *Groupe Crédit mutuel* rizikos ribojimu pagrįstos

konsoliduotos priežiūros taikymą pasitelkus CNCM, nes tai nėra kredito įstaiga (pirmasis kaltinimas), antra, ji teigia, kad „Groupe Crédit mutuel“ neegzistuoja (antrasis kaltinimas), ir, trečia, ginčija ECB sprendimą padidinti nuosavų lėšų „CET 1“ procentinę dalį nuo 8 iki 11 % (trečiasis kaltinimas).

9 Pirmiausia dėl pirmojo kaltinimo Peržiūros valdyba priminė, kad 2014 m. rugsėjo 1 d. sprendimu ECB nusprendė, jog *Crédit mutuel* grupė yra svarbi grupė, kuriai taikoma rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, todėl pažymėjo, kad ieškovė yra šiai grupei priklausantis subjektas, o CNCM – aukščiausias jos konsolidavimo lygmuo. Antra, ji pažymėjo, kad 2014 m. balandžio 16 d. ECB reglamento (ES) Nr. 468/2014, kuriuo sukuriama Europos Centrinio Banko, nacionalinių kompetentingų institucijų ir nacionalinių paskirtųjų institucijų bendradarbiavimo Bendrame priežiūros mechanizme struktūra (BPM pagrindų reglamentas) (OL L 141, 2014, p. 1, toliau – BPM pagrindų reglamentas), 2 straipsnio 21 punkto c papunktyje ir 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 575/2013 dėl prudencinių reikalavimų kredito įstaigoms ir investicinėms įmonėms ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 648/2012 (OL L 176, 2013, p. 1; klaidų ištaisymas, OL L 208, 2013, p. 68, OL L 321, 2013, p. 6 ir OL L 20, 2017, p. 2) 10 straipsnyje esanti centrinio subjekto sąvoka Sąjungos teisėje neapibrėžta ir neįpareigojama, kad šis centrinis subjektas būtų kredito įstaiga, o siekiant patvirtinti šį aiškinimą nurodomos 2010 m. lapkričio 18 d. Europos bankininkystės priežiūros institucijų komiteto gairės (toliau – EBPIK gairės) ir pagrindinio reglamento 4 straipsnio 1 dalies g punktas. Trečia, Peržiūros valdyba pažymėjo, kad ECB nebūtina turėti viso priežiūros ar sankcijų skyrimo įgaliojimų arsenalo grupės patronuojančiojo subjekto atžvilgiu, kad būtų galima vykdyti rizikos ribojimu pagrįstą konsoliduotą priežiūrą. Ketvirta, ji priminė, kad prieš perduodant šią kompetenciją ECB, *Crédit mutuel* grupės rizikos ribojimu pagrįstą konsoliduotą priežiūrą vykdė kompetentinga Prancūzijos valdžios institucija, t. y. *Autorité de contrôle prudentiel et de résolution* (ACPR), pasitelkdama CNCM.

10 Dėl antrojo kaltinimo pažymėtina, jog Peržiūros valdyba padarė išvadą, kad *Crédit mutuel* grupė atitiko Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje, į kurią daroma nuoroda BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktyje, nurodytas sąlygas. Pirma, Peržiūros valdyba nusprendė, kad tai, jog CNCM turi asociacijos statusą, nereiškia, kad ji nėra solidari su jai pavaldžiomis įstaigomis. Antra, ji tvirtino, kad visos *Crédit mutuel* ataskaitos buvo rengiamos konsoliduotai. Trečia, ji laikėsi nuomonės, jog ECB pagrįstai teigė, kad CNCM buvo įgaliota duoti nurodymus pavaldžių įstaigų vadovybei.

11 Dėl trečiojo kaltinimo pažymėtina, jog Peržiūros valdyba nusprendė, kad ECB vertinimuose, susijusiuose su ieškovės nuosavų lėšų „CET 1“ reikalavimų dydžiu, nebuvo padaryta jokios akivaizdžios vertinimo klaidos ir šie reikalavimai nebuvo neproporcingi. Šiuo klausimu ji pažymėjo nuolatinius nesutarimus su ieškove ir CNCM, nes jie atskleidė valdymo problemas, kurios galėjo kelti papildomą riziką.

12 2015 m. spalio 5 d. ECB priėmė Sprendimą ECB / SSM/2015–9695000CG 7B84NLR5984/28, juo nustatė *Crédit mutuel* grupei taikytinus rizikos ribojimu pagrįstus reikalavimus (toliau – ginčijamas sprendimas) ir pagal pagrindinio reglamento 24 straipsnio 7 dalį panaikino ir pakeitė 2015 m. birželio 17 d. sprendimą, išlaikydamas tokį patį turinį. Pats ginčijamas sprendimas buvo panaikintas 2015 m. gruodžio 4 d. ECB Sprendimu ECB / SSM/2015–9695000CG 7B84NLR5984/40, nes juo nustatyti nauji *Crédit mutuel* grupei ir ją sudarantiems subjektams taikytini rizikos ribojimu pagrįsti reikalavimai.

13 2016 m. vasario 3 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo ieškovės ieškinį, juo ji prašė panaikinti 2015 m. gruodžio 4 d. sprendimą.

II. Procesas ir šalių reikalavimai

14 2015 m. gruodžio 3 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo šį ieškovės ieškinį.

15 Dokumentu, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2016 m. kovo 21 d., Europos Komisija prašė leisti įstoti į bylą palaikyti ECB reikalavimų.

16 2016 m. balandžio 20 d. sprendimu Bendrojo Teismo ketvirtosios kolegijos pirmininkas leido Komisijai įstoti į bylą palaikyti ECB reikalavimų.

17 2016 m. birželio 1 d. Komisija pateikė įstojimo į bylą paaiškinimą.

18 Pakeitus Bendrojo Teismo kolegijų sudėtį, teisėjas pranešėjas buvo paskirtas į antrąją kolegiją, todėl ši byla paskirta tai kolegijai.

19 2017 m. balandžio 3 d., taikant proceso organizavimo priemones pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 89 straipsnį, ECB buvo paprašyta pateikti tam tikrus dokumentus. ECB šį prašymą įvykdė per nustatytą terminą.

20 Atsižvelgdamas į Bendrojo Teismo antrosios kolegijos siūlymą ir remdamasis Procedūros reglamento 28 straipsniu, Bendrasis Teismas nusprendė perduoti bylą nagrinėti išplėstinei kolegijai.

21 Remdamasis teisėjo pranešėjo siūlymu Bendrasis Teismas (antroji išplėstinė kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

22 Per 2017 m. birželio 6 d. posėdį išklausytos šalių nuomonės žodžiu ir atsakymai į Bendrojo Teismo pateiktus klausimus. Posėdžio pabaigoje Bendrasis Teismas nusprendė neužbaigti žodinės proceso dalies ir paprašė ECB raštu atsakyti į klausimą; tai buvo užfiksuota posėdžio protokole. ECB šį prašymą įvykdė per nustatytą terminą.

23 Žodinė proceso dalis buvo baigta 2017 m. liepos 10 d.

24 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo panaikinti ginčijamą sprendimą.

25 ECB ir Komisija Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

III. Dėl teisės

A. Dėl ieškinio priimtinumo

26 Formaliai nepateikdamas nepriimtinumu grindžiamo prieštaravimo pagal Procedūros reglamento 130 straipsnį ECB ginčija ieškinio priimtinumą. Šiuo klausimu ECB pažymi, pirma, kad įgaliojimus pareikšti šį ieškinį suteikė ieškovės valdybos pirmininkas, kuris pagal Prancūzijos teisę neturi atstovavimo teisės, antra, jis teigia, kad ieškovė neturi teisės pareikšti ieškinio dėl ginčijamo sprendimo, išskyrus jo 2 straipsnio 3 dalį ir II-2 priedą, ir, trečia, jis neigia ieškovės suinteresuotumą pareikšti ieškinį.

27 Ieškovė prašo atmesti ECB nurodytą nepriimtinumo pagrindą.

1. Dėl ieškovės valdyboms suteiktų įgaliojimų tinkamumo

28 ECB pažymi, kad įgaliojimą, kuris iš pradžių buvo išduotas ieškovės atstovams, parengė jos valdybos pirmininkas, nors iš Prancūzijos teismų sprendimų, kuriuose aiškinami Prancūzijos prekybos kodekso L.225-51-1 ir L.225-56 straipsniai, matyti, kad akcinės bendrovės valdybos pirmininkas neturi įgaliojimų teisiškai atstovauti bendrovei, nes šie įgaliojimai suteikiami tik generaliniam direktoriui, nebent šių funkcijų dubliavimasis būtų pateisinamas.

29 Pagal Procedūros reglamento 51 straipsnio 3 dalį, kai advokatai atstovauja privatinės teisės reglamentuojamam juridiniam asmeniui, jie privalo pateikti Teismo kanceliarijai šio asmens išduotą įgaliojimą. Be to, pagal to paties reglamento 51 straipsnio 4 dalį, jeigu įgaliojimo nepateikiama, Teismo kancleris nustato protingą terminą šaliai įgaliojimui pateikti.

30 Procedūros reglamento 51 straipsnio 4 dalis turi būti aiškinama taip, kad įgaliojimo nebuvimas pareiškiant ieškinį gali būti ištaisytas vėliau pateikiant visus dokumentus, patvirtinančius šio įgaliojimo buvimą (pagal analogiją žr. 2015 m. vasario 4 d. Sprendimo *KSR / VRDT – Lampenwelt (Moon)*, T-374/13, EU:T:2015:69, 12 ir 13 punktus; taip pat dėl Teisingumo Teismo procedūros reglamento žr. 2014 m. birželio 19 d. Sprendimo *Commune de Millau ir SEMEA / Komisija*, C-531/12 P, EU:C:2014:2008, 33 ir 34 punktus).

31 Kadangi šioje byloje šiuo tikslu buvo pateiktas prašymas, ieškovės advokatai perdavė Bendrajam Teismui jos įgalioto atstovo, t. y. generalinio direktoriaus išduotą dokumentą, patvirtinantį jo valią, kad būtų pareikštas ieškinys.

32 Taigi ieškinys negali būti laikomas nepriimtinu dėl tinkamų įgaliojimų nebuvimo.

2. Dėl ieškovės teisės pareikšti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 1 dalies ir I priedo

33 ECB iš esmės teigia, kad ieškovė turėjo teisę pareikšti ieškinį tik dėl tos ginčijamo sprendimo dalies, kuri su ja susijusi, t. y. dėl 2 straipsnio 3 dalies ir II-2 priedo.

34 Pažymėtina, kad nors ginčijamas sprendimas yra surašytas kaip vienas sprendimas, jį reikia analizuoti kaip individualių sprendimų rinkinį (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2002 m. spalio 15 d. Sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. / Komisija*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P ir C-254/99 P, EU:C:2002:582, 100 punktą) ir jame kiekvienam iš jo 2 straipsnyje išvardytų subjektų nustatomi rizikos ribojimu pagrįsti reikalavimai. Šiuo klausimu pažymėtina, kad nors ginčijamo sprendimo 6 straipsnyje CNCM nurodoma kaip subjektas, kuriam skirtas šis sprendimas, CNCM pagal to sprendimo 3 straipsnio 1 dalį turi pateikti kiekvieno iš 2 straipsnyje išvardytų subjektų valdymo organui ginčijamo sprendimo tekstą ir atitinkamą priedą ir pagal ginčijamo sprendimo 3 straipsnio 2 dalį informuoti ECB apie šių pranešimų pateikimo datas.

35 Kalbant apie ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 1 dalį, pažymėtina, kad tiek, kiek jame patikslinta, kad „[CNCM] užtikrina, kad *Crédit mutuel* grupė nuolat atitiktų I priede patikslintus reikalavimus“, reikia daryti išvadą, kad tik CNCM yra sprendimo adresatė, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnį.

36 Taigi ieškovė gali ginčyti ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 1 dalies ir I priedą, į kurį ji daro nuorodą, tik tiek, kiek šis ginčijamo sprendimo aspektas yra tiesiogiai ir konkrečiai su ja susijęs, arba tik jeigu šis ginčijamo sprendimo aspektas yra tiesiogiai su ja susijęs, o ginčijamas sprendimas yra norminis aktas, kuriame nenumatyta įgyvendinimo priemonių (šiuo klausimu žr. 2014 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Royal Scandinavian Casino Århus / Komisija*, T-615/11, nepaskelbtas Rink., EU:T:2014:838, 25 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

37 Kadangi iš ginčijamo sprendimo 1 konstatuojamosios dalies ir jo 2 bei 3 straipsnių matyti, kad ECB laikė ieškovę subjektu, priklausančiu *Crédit mutuel* grupei, dėl kurios ECB nusprendė įgyvendinti rizikos ribojimu pagrįstą konsoliduotą priežiūrą pasitelkdamas CNCM, reikia laikyti, kad ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 1 dalis ir I priedas, į kurį jame daroma nuoroda, yra tiesiogiai ir konkrečiai su ja susiję, kiek pagal jį CNCM nustatoma kaip subjektas, atsakingas už rizikos ribojimu pagrįstą priežiūrą ECB atžvilgiu.

38 Iš to neabejotinai darytina išvada, kad ieškovė turi teisę pareikšti ieškinį ne tik dėl ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 3 dalies ir II-2 priedo, bet ir dėl jo 2 straipsnio 1 dalies ir I priedo.

3. Dėl ieškovės suinteresuotumo pareikšti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo

39 Siekdamas paneigti ieškovės suinteresuotumą pareikšti ieškinį ECB pirmiausia pažymi, kad ginčijamas sprendimas nebesukėlė teisinių pasekmių nuo 2015 m. gruodžio 4 d., kai buvo priimtas naujas sprendimas, be to, ieškovės nuosavų lėšų „CET 1“ procentinė dalis buvo didesnė, nei jai buvo nustatyta ginčijamu sprendimu, ir galiausiai – ieškovė niekada neprieštaravo ACPR atliekamai konsoliduotai *Crédit mutuel* grupės rizikos ribojimu pagrįstai priežiūrai.

40 Reikėtų priminti, jog pagal suformuotą jurisprudenciją suinteresuotumas panaikinti aktą yra tik jeigu šis panaikinimas pats gali sukelti teisines pasekmes (šiuo klausimu žr. 1986 m. birželio 24 d. Sprendimo *AKZO Chemie / Komisija*, 53/85, EU:C:1986:256, 21 punktą ir 1999 m. kovo 25 d. Sprendimo *Gencor / Komisija*, T-102/96, EU:T:1999:65, 40 punktą).

41 Reikia konstatuoti, kad dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo 2015 m. gruodžio 4 d. sprendimu ieškovė nepraranda suinteresuotumo pareikšti ieškinį dėl jo.

42 Iš tikrųjų institucijos akto panaikinimas nereiškia jo pripažinimo neteisėtu ir turi *ex nunc* galią, skirtingai nei teismo sprendimas dėl panaikinimo, pagal kurį panaikintas aktas atgaline data pašalinamas iš teisinės sistemos ir laikomas niekada neegzistavusiu (2006 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran / Taryba*, T-228/02, EU:T:2006:384, 35 punktas; 2008 m. spalio 23 d. Sprendimo *People's Mojahedin Organization of Iran / Taryba*, T-256/07, EU:T:2008:461, 48 punktas ir 2009 m. rugsėjo 30 d. Sprendimo *Sison / Taryba*, T-341/07, EU:T:2009:372, 47 ir 48 punktai).

43 Be to, ieškovė išlaiko suinteresuotumą pareikšti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo, kad nenutiktų taip, kad galimas sprendimo, kuriuo jis būtų panaikintas, panaikinimas ir vėl sukeltų pasekmes. Iš tiesų, jeigu 2015 m. gruodžio 4 d. sprendimas būtų panaikintas, šalys būtų grąžintos į iki jo įsigaliojimo buvusią padėtį (šiuo klausimu žr. 1971 m. kovo 31 d. Sprendimo *Komisija / Taryba*, 22/70, EU:C:1971:32, 60 punktą), kuri ir vėl būtų reglamentuojama ginčijamu sprendimu. Iš to taip pat darytina išvada, kad ieškovė yra suinteresuota prašyti panaikinti ginčijamą sprendimą, kuriuo ECB nustatė būtinuosius nuosavų lėšų „CET 1“ reikalavimus, neatsižvelgiant į tai, koks būtų buvęs jos nuosavų lėšų dydis tuo metu, kai ginčijamas sprendimas galiojo.

44 Galiausiai, nors ieškovė laikosi nuomonės, kad jos rizikos ribojimu pagrįstą priežiūrą tiesiogiai vykdo ECB, tiek, kiek ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 1 dalis ir I priedas nurodo ieškovės priklausymą *Crédit mutuel* grupei ir jos priežiūrą pasitelkus CNCM, ji yra suinteresuota pareikšti ieškinį dėl šio ginčijamo sprendimo aspekto, neatsižvelgiant į tai, koks galėjo būti jos požiūris, jeigu rizikos ribojimu pagrįstą priežiūrą vykdytų ACPR.

45 Atsižvelgiant į tai, kas nurodyta, ECB pateiktus nepriimtinumu grindžiamus prieštaravimus reikia atmesti.

B. Dėl esmės

46 Savo ieškiniui pagrįsti ieškovė pateikia argumentus, kuriuos galima padalyti į tris pagrindus.

47 Nors pirmuosius du pagrindus sudarantys argumentai yra susiję su ginčijamu sprendimu bendrai, iš tikrųjų jie susiję tik su šio sprendimo 2 straipsnio 1 dalies ir I priedo, kuriais ECB organizuoja *Crédit mutuel* grupės rizikos ribojimu pagrįstą konsoliduotą priežiūrą, pasitelkdamas CNCM, teisėtumu. Pirmajame pagrinde ieškovė iš esmės teigia, kad šis ginčijamo sprendimo aspektas neteisėtas, nes CNCM nėra kredito įstaiga, todėl ECB negali vykdyti jos rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros. Antrajame pagrinde ji teigia, jog ECB klaidingai teigė, kad rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros tikslais egzistuoja „grupė“.

48 Trečiajame pagrinde ieškovė iš esmės ginčija nuosavų lėšų „CET 1“ 11 % koeficiento nustatymą dėl nuosavų lėšų įpareigojimo viršijant minimalius teisės aktų reikalavimus pagal pagrindinio reglamento 16 straipsnio 1 dalies c punktą ir 2 dalies a punktą. Nors šis pagrindas yra pateiktas dėl viso ginčijamo sprendimo, reikia konstatuoti, kad jis iš tikrųjų susijęs tik su ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 3 dalies ir II-2 priedo dėl ieškovei nustatytų rizikos ribojimo reikalavimų teisėtumu.

1. Dėl pirmojo ir antrojo pagrindų, susijusių su ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 1 dalies ir I priedo teisėtumu

49 Iš ginčijamo sprendimo 1 konstatuojamosios dalies ir 2 straipsnio 1 dalies matyti, kad ECB organizuoja konsoliduotą *Crédit mutuel* grupės rizikos ribojimu pagrįstą priežiūrą, pasitelkdamas CNCM, įpareigodamas ją prižiūrėti, kad minėta grupė nuolat vykdytų šio sprendimo I priede patikslintus reikalavimus.

50 Iš karto reikia atmesti ECB šių dviejų pagrindų reikšmingumo ginčijimą motyvuojant tuo, kad ieškovė pripažįsta, jog yra svarbus subjektas, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 6 straipsnio 4 dalį, kuriam taikoma tiesioginė ECB priežiūra. Iš tikrųjų pirmaisiais dviem pagrindais ieškovė ginčija šios rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros vykdymo taisykles, t. y. kad jos priežiūra vykdoma per CNCM tiek, kiek ji priklauso *Crédit mutuel* grupei.

51 Be to, reikia pažymėti, kad nors motyvai, dėl kurių ECB nusprendė organizuoti konsoliduotą *Crédit mutuel* grupės rizikos ribojimu pagrįstą priežiūrą, pasitelkdamas CNCM, ginčijamame sprendime aiškiai nenurodyti, Peržiūros valdyba pateikė motyvus šiuo klausimu ir jie buvo pakartoti šio sprendimo 8–10 punktuose. Tačiau, kadangi ginčijamame sprendime ECB vadovavosi Peržiūros valdybos nuomone, kuri yra ginčijamo sprendimo konteksto dalis, reikia manyti, kad pritarė toje nuomonėje pateiktiems motyvams ir kad ginčijamo sprendimo pagrįstumas gali būti nagrinėjamas atsižvelgiant į šiuos motyvus (šiuo klausimu žr. 2017 m. gegužės 16 d. Sprendimo *Landeskreditbank Baden-Württemberg / ECB*, T-122/15, apskųsto apeliacine tvarka, EU:T:2017:337, 125–127 punktus).

52 Pirmuosiuose dviejuose pagrinduose ieškovė ginčija ECB pateikiamą BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio ir Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje, į kurią daroma nuoroda pirmesnėje nuostatoje, numatytų sąlygų aiškinimą.

53 BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktyje nurodyta, kad „prižiūrima grupė“ – tai, be kita ko, „prižiūrimi subjektai, kurių pagrindinės buveinės yra toje pačioje dalyvaujančioje valstybėje narėje, jeigu jie yra ilgą laiką pavaldūs tam pačiam centriniam subjektui, kuris atlieka jų priežiūrą pagal sąlygas, nustatytas Reglamento <…>Nr. 575/2013 10 straipsnyje, ir kuris yra įsteigtas toje pačioje dalyvaujančioje valstybėje narėje“.

54 Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnyje „Reikalavimų netaikymas centrinės įstaigos nuolat kontroliuojamoms kredito įstaigoms“ numatyta:

„1. Kompetentingos institucijos gali pagal nacionalinės teisės aktus leisti iš dalies arba visiškai netaikyti antroje–aštuntoje dalyse nustatytų reikalavimų toje pačioje valstybėje narėje esančiai vienai ar kelioms kredito įstaigoms, kurias nuolat kontroliuoja centrinė įstaiga, kuri jas prižiūri ir yra įsteigta toje pačioje valstybėje narėje, jei įvykdomos šios sąlygos:

a) centrinės įstaigos ir kontroliuojamų įstaigų įsipareigojimai yra bendri, o centrinė įstaiga visiškai garantuoja kelias savo kontroliuojamų įstaigų pareigas arba įsipareigojimus;

b) centrinės įstaigos ir visų jos kontroliuojamų įstaigų mokumas bei likvidumas yra prižiūrimi bendrai, remiantis konsoliduotosiomis šių įstaigų ataskaitomis;

c) centrinės įstaigos vadovybė turi įgaliojimus duoti nurodymus kontroliuojamų įstaigų vadovybei.“

55 Pagal suformuotą jurisprudenciją aiškinant Sąjungos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos formuluotę, bet ir jos kontekstą bei teisės akto, kuriame ji yra, siekiamus tikslus (šiuo klausimu žr. 2005 m. birželio 7 d. Sprendimo *VEMW ir kt.*, C-17/03, EU:C:2005:362, 41 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

56 Šios bylos aplinkybėmis, prieš nagrinėjant du pirmuosius ieškovės pateiktus pagrindus, naudinga taikyti BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio teleologinį ir kontekstinį aiškinimą.

a) Dėl BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio teleologinio ir kontekstinio aiškinimo

57 Pirma, kalbant apie BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio teleologinį aiškinimą, reikia pažymėti, kad pagal šio reglamento 9 konstatuojamąją dalį jo tikslas – plėtoti ir išsamiau apibūdinti BPM reglamente nustatytas ECB ir nacionalinių kompetentingų institucijų (NKI) bendradarbiavimo procedūras taikant bendrą priežiūros mechanizmą (toliau – BPM), taip pat bendradarbiavimo su nacionalinėmis paskirtosiomis institucijomis procedūras. Todėl teleologiškai aiškinant BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktį taip pat reikia atsižvelgti į pagrindinio reglamento tikslus.

58 Šiuo klausimu pažymėtina, kad kredito įstaigų grupių rizikos ribojimu pagrįsta konsoliduota priežiūra iš esmės siekiama dviejų tikslų.

59 Pirmasis tikslas yra leisti ECB suvaldyti riziką, kuri gali paveikti kredito įstaigą ir yra keliama ne šios kredito įstaigos, o grupės, kuriai ji priklauso.

60 Pagrindinio reglamento 26 konstatuojamojoje dalyje patikslinta:

„rizika kredito įstaigos saugumui ir patikimumui gali iškilti tiek atskiros kredito įstaigos lygiu, tiek bankų grupės arba finansinio konglomerato lygiu. Siekiant užtikrinti kredito įstaigų saugumą ir patikimumą, yra svarbi speciali priežiūros tvarka tai rizikai mažinti. Be atskirų kredito įstaigų priežiūros, ECB uždaviniai turėtų apimti priežiūrą konsoliduotu lygiu <…>.“

61 Antrasis kredito įstaigų grupių rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros konsoliduotu lygiu tikslas yra išvengti šias grupes sudarančių subjektų rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros padalijimo skirtingoms priežiūros institucijoms.

62 Tai pasireiškia, pirma, tuo, kad, kaip nurodyta pagrindinio reglamento 38 konstatuojamojoje dalyje ir 6 straipsnio 4 dalyje, kredito įstaigos svarbos vertinimas, kuris lemia, ar tam tikrus rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros uždavinius įgyvendins tik ECB, ar tai bus vykdoma decentralizuotai taikant BPM (šiuo klausimu žr. 2017 m. gegužės 16 d. Sprendimo *Landeskreditbank Baden-Württemberg / ECB*, T-122/15, apskųsto apeliacine tvarka, EU:T:2017:337, 63 punktą), dalyvaujančiose valstybėse narėse atliekamas aukščiausiu konsolidavimo lygiu. Šis tikslas pakartotas BPM pagrindų reglamento 40 straipsnio 1 dalyje ir 2 dalies a punkte, kalbant apie grupes, kurioms taikoma rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra.

63 Antra, šis tikslas taip pat išreikštas BPM pagrindų reglamento 40 straipsnio 2 dalyje, iš kurios matyti, kad jeigu subjektas priklauso grupei, kuriai taikoma ECB rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, nes jis atitinka tiesioginės viešosios finansinės pagalbos kriterijų arba yra viena iš trijų svarbiausių dalyvaujančios valstybės narės kredito įstaigų, ši priežiūra taikoma visai grupei.

64 Remiantis tuo, kas nurodyta, darytina išvada, kad, siekiant laikytis pagrindinio reglamento tikslų, BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktyje ir Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje, į kurią šiame papunktyje daroma nuoroda, numatytos sąlygos turi būti aiškinamos atsižvelgiant į teisės aktų leidėjo ketinimą leisti ECB susidaryti bendrą vaizdą dėl kredito įstaigą galinčių paveikti rizikos rūšių ir neleisti padalyti rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros tarp ECB ir nacionalinių institucijų.

65 Kalbant apie Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies tikslą, pažymėtina, kad šis reglamentas susijęs su kredito įstaigoms taikomais rizikos ribojimu pagrįstais reikalavimais. Šiomis aplinkybėmis Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje siekiamas tikslas aiškiai matyti iš šios nuostatos formuluotės. Siekiant šio tikslo kompetentingai institucijai suteikiama galimybė leisti iš dalies arba visiškai netaikyti reglamente nustatytų reikalavimų toje pačioje valstybėje narėje esančiai vienai ar kelioms kredito įstaigoms, nuolat kontroliuojamoms centrinės įstaigos, kuri jas prižiūri ir yra įsteigta toje pačioje valstybėje narėje. Be to, šio reglamento 10 straipsnio 2 dalyje centrinei įstaigai individualiu pagrindu leidžiama netaikyti tų pačių rizikos ribojimu pagrįstų reikalavimų.

66 Vis dėlto šioje byloje Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje esančios sąlygos taikomos pagal šį reglamentą ne siekiant įvertinti galimybę atleisti nuo reikalavimų laikymosi individualiu pagrindu, bet dėl BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio nuorodos siekiant patikrinti, ar egzistuoja grupė, kuriai taikoma rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra.

67 Be to, galimas grupės, kuriai taikoma rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, kaip tai suprantama pagal BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktį, buvimo pripažinimas nereiškia, kad ją sudarančioms kredito įstaigoms taikoma Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje numatyta išimtis, nes kompetentinga institucija visada gali atsisakyti taikyti individualią išimtį, net jei Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje numatytos sąlygos yra įvykdytos.

68 Iš tiesų tai, kad Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje numatytos sąlygos gali būti įvykdytos, nesukelia tokių pačių pasekmių, kurios nurodytos BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktyje arba vien Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje. Pirmuoju atveju tai reiškia, kad grupę prižiūri ECB, jei yra įvykdytos BPM pagrindų reglamento 40 straipsnyje numatytos sąlygos. Antruoju atveju atleidimas nuo rizikos ribojimu pagrįstų reikalavimų grupės viduje individualiu pagrindu nėra taikomas automatiškai ir tai yra kompetentingos institucijos teisė.

69 Taigi ECB, remdamasis tuo, kad yra laikomasi Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje numatytų sąlygų, gali nuspręsti, kad BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punktas yra taikomas, ir įgyvendinti rizikos ribojimu pagrįstą priežiūrą visai grupei, ir kartu kaip kompetentinga institucija pagal Reglamentą Nr. 575/2013 atsisakyti individualiu pagrindu atleisti grupės subjektus nuo rizikos ribojimu pagrįstų reikalavimų laikymosi.

70 Remiantis tuo, kas nurodyta, darytina išvada, kad, kalbant apie BPM reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio aiškinimą, yra reikšmingi tik šios nuostatos tikslai, neatsižvelgiant į tai, kad joje daroma nuoroda į BPM pagrindų reglamento 10 straipsnio 1 dalį.

71 Antra, kalbant apie BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio kontekstinį aiškinimą, reikia pažymėti, kad savo nuomonėje Peržiūros valdyba kelis kartus nurodė EBPIK gairių turinį, siekdama padaryti išvadą, kad Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje numatytos sąlygos yra įvykdytos. Taigi reikia išnagrinėti, ar šios gairės yra teisinio konteksto, kuriam priskiriamas BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktis, elementas, kuris gali būti reikšmingas aiškinant Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje numatytas sąlygas, į kurias jame daroma nuoroda.

72 Reikia priminti, kad EBPIK yra Europos bankininkystės institucijos (EBI) pirmtakas ir kad EBPIK gairės susijusios su 2006 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/48/EB dėl kredito įstaigų veiklos pradėjimo ir vykdymo (OL L 177, 2006, p. 1) su pakeitimais, padarytais 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/111/EB, iš dalies keičiančia direktyvų 2006/48/EB, 2006/49/EB ir 2007/64/EB nuostatas dėl centrinių įstaigų kontroliuojamų bankų, tam tikrų nuosavų lėšų straipsnių, didelių pozicijų, priežiūros priemonių ir krizių valdymo (OL L 302, 2009, p. 97), 3 straipsnio aiškinimu. Direktyvos 2006/48 3 straipsnyje nurodyta, kad „vienai ar daugiau kredito įstaigų, iki <…> buvusių toje pačioje valstybėje narėje ir nuolatos kontroliuojamų toje pačioje šalyje įsikūrusios centrinės įstaigos, gali būti netaikomi <…> reikalavimai, jeigu <…> nacionaliniuose teisės aktuose numatoma <…>“. Paskui jame nurodytos trys sąlygos, kurios nuo šiol išdėstytos Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje.

73 Taip pat reikia pažymėti, kad EBPIK gairės buvo priimtos teisės aktų leidėjui to paprašius, kaip nurodyta Direktyvos 2009/111 2 konstatuojamojoje dalyje. Iš tiesų EBPIK buvo prašoma „numatyti gaires, siekiant šiuo atžvilgiu didinti priežiūros praktikos konvergenciją [kalbant apie Direktyvos 2006/48 3 straipsnį]“.

74 Taigi, atsižvelgiant į Direktyvos 2006/48 3 straipsnyje ir Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje nustatytų sąlygų formuluotės tapatumą ir EBPIK gairių priėmimo aplinkybes, t. y. tai, kad jas priėmė tuo metu kompetentinga organizacija ir teisės aktų leidėjui paprašius, į EBPIK gaires gali būti atsižvelgta, turint omenyje teisinį kontekstą, kuriam priskiriamas BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktis.

75 Vis dėlto administravimo institucijos pateikiamas atitinkamų teisės aktų aiškinimas negali būti privalomas Sąjungos teismui, kuris pagal ESS 19 straipsnį vienintelis yra kompetentingas aiškinti Sąjungos teisę.

76 Be to, reikia pabrėžti, kad šį aiškinimą EBPIK pateikė atsižvelgdamas tik į Direktyvos 2006/48 3 straipsnio tikslus, kurie buvo analogiški Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio tikslams, t. y. leisti taikyti rizikos ribojimu pagrįstų reikalavimų laikymosi išimtį individualiu pagrindu, jeigu jų yra laikomasi grupėje.

77 Vis dėlto dėl šio sprendimo 66–70 punktuose nurodytų priežasčių yra svarbūs ne šie, o BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio tikslai, į kuriuos nebuvo galima atsižvelgti priimant EBPIK gaires.

78 Taigi, nors EBPIK gairės yra aktas, į kurį Sąjungos teismas gali atsižvelgti, joms negalima priskirti jokios galios.

b) Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su tuo, kad CNCM neturėjo kredito įstaigos statuso

79 Ieškovė teigia, jog iš pagrindinio reglamento, BPM pagrindų reglamento ir Reglamento Nr. 575/2013 matyti, kad centriniam subjektui pavaldžių įstaigų rizikos ribojimu pagrįsta konsoliduota priežiūra yra įmanoma tik jeigu šis subjektas yra kredito įstaiga, o CNCM atveju taip nėra.

80 ECB, palaikomas Komisijos, prašo atmesti šį pagrindą.

81 Iš pradžių reikėtų pažymėti, kad nors ieškovė savo rašytinėse pastabose pažymi, kad SESV 127 straipsnio 6 dalis ir pagrindinis reglamentas yra susiję su kredito įstaigų rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, ji nepateikia jokio BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio neteisėtumu grindžiamo prieštaravimo, susijusio su tuo, kad jeigu šią nuostatą reikėtų aiškinti kaip nereiškiančią, kad centrinis subjektas turi turėti kredito įstaigos statusą, ši nuostata prieštarautų SESV 127 straipsnio 6 daliai arba pagrindiniam reglamentui, ir ji tai patvirtino per posėdį.

82 Taigi nagrinėjant šį pagrindą pakanka patikrinti, ar sąvoka „centrinis subjektas“, kaip ji suprantama pagal BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktį, gali būti suprantama kaip nurodanti kredito įstaigos statusą.

83 Kadangi BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktyje daroma nuoroda į Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje numatytas sąlygas, reikia išnagrinėti, ar kredito įstaigos statusas tiesiogiai kyla iš BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio, ar netiesiogiai – iš šių sąlygų.

1) Dėl klausimo, ar centrinio subjekto kredito įstaigos statusas kyla iš BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio

84 Iš esmės, ieškovės teigimu, kadangi SESV 127 straipsnio 6 dalis ir pagrindinis reglamentas susiję su kredito įstaigų rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktis turi būti aiškinamas kaip reiškiantis, kad centriniai subjektai turi kredito įstaigos statusą. Ji priduria, kad šį negalėjimą vykdyti rizikos ribojimu pagrįstos konsoliduotos priežiūros pasitelkus šio statuso neturintį centrinį subjektą patvirtina tai, kad ECB, esant tokiai konfigūracijai, neturi priežiūros ir sankcijų skyrimo įgaliojimų.

85 Pagal šio sprendimo 55 punkte nurodytą jurisprudenciją BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktis turi būti aiškinamas pažodžiui, teleologiškai ir pagal kontekstą.

86 Pirma, kalbant apie BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio pažodinį aiškinimą, reikėtų priminti, jog jo formuluotėje nenurodyta, kad centrinis subjektas turi turėti kredito įstaigos statusą, priešingai, nei numatyta to paties reglamento 2 straipsnio 21 punkto a papunktyje, kuriame aiškiai nurodyta grupės, kurios patronuojančioji įmonė turi kredito įstaigos statusą, rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra.

87 Antra, kalbant apie BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio teleologinį aiškinimą, reikia atsižvelgti į šio sprendimo 64 punkte paaiškintus tikslus.

88 Vis dėlto, nesant reikalo grįžti prie Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje numatytų sąlygų nagrinėjimo detalių, susijusių su antruoju pagrindu, šiuo etapu pakanka pažymėti, kad, jeigu šios sąlygos būtų įvykdytos, iš to išplauktų logiška išvada, kad centriniam subjektui pavaldžios įstaigos yra pakankamai tarpusavyje susijusios, kad būtų konstatuotas grupės buvimas. Kalbant konkrečiau, jeigu kredito įstaiga taptų nemoki, Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies a punkte esanti solidarumo sąlyga galėtų kelti riziką kitiems tam pačiam centriniam subjektui pavaldiems subjektams.

Todėl toks „prižiūrimos grupės“, kaip tai suprantama pagal BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktį, kvalifikavimas atitinka pagrindinio reglamento ir BPM pagrindų reglamento tikslus, neatsižvelgiant į tai, ar šios grupės centrinis subjektas turi kredito įstaigos statusą, ar ne.

89 Be to, jei būtų pritarta ieškovės analizei, tai reikštų, kad įvairioms kredito įstaigos statuso neturinčiam, tačiau Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje numatytas sąlygas atitinkančiam centriniam subjektui pavaldžioms įstaigoms pagal individualią svarbą būtų taikoma arba tik ECB priežiūra, arba tiesioginė nacionalinių kompetentingų institucijų priežiūra pagal BPM ir dėl to rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra būtų padalyta priešingai pagrindinio reglamento ir BPM pagrindų reglamento tikslams.

90 Trečia, dėl BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio kontekstinio aiškinimo ieškovė, žinoma, teisingai pažymi, pirma, kad pagrindiniame reglamente ECB numatytos tam tikros prerogatyvos, tiek, kad jam suteikiama galimybė skirti administracines baudas, kurios yra jam pavestos priežiūros misijos neišvengiama pasekmė, ir, antra, kad tam tikrose pagrindinio reglamento nuostatose nenumatyta šių prerogatyvų įgyvendinimo BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktyje nurodytų centrinių subjektų atžvilgiu.

91 Iš tiesų ir pagrindų reglamento 10 straipsnyje, susijusiame su prašymais pateikti informaciją, ir jo 11 straipsnyje, susijusiame su bendrais tyrimais, ir jo 16 straipsnyje, susijusiame su priežiūros įgaliojimais, nurodomas ECB prerogatyvų įgyvendinimas kredito įstaigų, finansų kontroliuojančiųjų bendrovių, mišrią veiklą vykdančių kontroliuojančiųjų bendrovių ir mišrią veiklą vykdančių finansų kontroliuojančiųjų bendrovių atžvilgiu. Be to, to paties reglamento 18 straipsnyje paminėta galimybė skirti sankcijas kredito įstaigoms, finansų kontroliuojančiosioms bendrovėms ir mišrią veiklą vykdančioms finansų kontroliuojančiosioms bendrovėms.

92 Vis dėlto reikia atsižvelgti į tai, kad rizikos ribojimu pagrįsta konsoliduota grupės priežiūra vykdoma šalia individualios grupę sudarančių kredito įstaigų rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros, tačiau, kaip priminta pagrindinio reglamento 38 konstatuojamosios dalies antrame sakinyje, viena priežiūra kitos nepakeičia.

93 Taigi ECB negalėjimas įgyvendinti šių prerogatyvų kredito įstaigos statuso neturinčio centrinio subjekto atžvilgiui nėra kliūtis, dėl kurios nebūtų galima tinkama rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, tad ECB gali pasinaudoti savo prerogatyvomis šiam centriniam subjektui pavaldžių subjektų atžvilgiu.

94 Remiantis tuo, kas nurodyta, darytina išvada, kad BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktis negali būti aiškinamas kaip savaime reiškiantis, kad centrinis subjektas turi kredito įstaigos statusą.

2) Dėl klausimo, ar centrinio subjekto kredito įstaigos statusas kyla iš Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio

95 Ieškovės nuomone, norint laikytis Reglamento Nr. 575/2013, centrinis subjektas turi turėti kredito įstaigos statusą. Šiuo klausimu ji daro nuorodą, pirma, į Reglamento Nr. 575/2013 11 straipsnio 4 dalį ir, antra, į to paties reglamento 10 straipsnio 1 dalies b punktą.

96 Reglamento Nr. 575/2013 11 straipsnio 4 dalyje patikslinta, kad „[j]eigu taikomas 10 straipsnis, tame straipsnyje nurodyta centrinė įstaiga vykdo antros–aštuntos dalių reikalavimus, remdamasi konsoliduota visumos, kurią sudaro centrinė įstaiga kartu su kontroliuojamomis įstaigomis, būkle“. Antra–aštunta dalys atitinkamai susijusios su nuosavomis lėšomis, kapitalo poreikiu, didele rizika, perleistos kredito rizikos pozicija, likvidumu, svertu ir įstaigų atskleidžiama informacija. Iš esmės ieškovė teigia, kad šių reikalavimų gali laikytis tik kredito įstaiga.

97 Reikia konstatuoti, kad tokiam argumentavimui negalima pritarti, nes jis susijęs su Reglamento Nr. 575/2013 11 straipsnio 4 dalies laikymusi kaip to paties reglamento 10 straipsnio laikymosi sąlyga, o tai prieštarauja ir šio 10 straipsnio pažodiniam aiškinimui, ir šių dviejų nuostatų formuluotei.

98 Pirma, Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnyje nėra jokios nuorodos į jo 11 straipsnio 4 dalį.

99 Antra, šių dviejų nuostatų tarpusavio santykis logiškai reiškia, kad Reglamento Nr. 575/2013 11 straipsnio 4 dalies įgyvendinimas yra to paties reglamento 10 straipsnio pasekmė, o ne sąlyga. Iš tiesų, jeigu kompetentinga institucija, vadovaudamasi Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsniu, sutinka individualiu pagrindu atleisti centrinei įstaigai pavaldžius subjektus nuo pareigos laikytis rizikos ribojimu pagrįstų reikalavimų, taikoma Reglamento Nr. 575/2013 11 straipsnio 4 dalis, nurodant, kad šis centrinis subjektas laikytųsi rizikos ribojimu pagrįstų reikalavimų remdamasis konsoliduota visumos, kurią sudaro centrinis subjektas kartu su kontroliuojamomis įstaigomis, būkle.

100 Šiuo klausimu primintina, kad šioje byloje nagrinėjamas ne sprendimo dėl centriniam subjektui pavaldžių įstaigų atleidimo nuo rizikos ribojimu pagrįstų reikalavimų laikymosi individualiu pagrindu pagrįstumas, o tai, ar egzistuoja grupė, kaip tai suprantama pagal BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktį. Tačiau pastarojoje nuostatoje daroma nuoroda tik į Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnį, o ne į to paties reglamento 11 straipsnio 4 dalį.

101 Taigi, nors aplinkybė, kad centriniam subjektui gali būti sunku laikytis Reglamento Nr. 575/2013 11 straipsnio 4 dalies reikalavimų, gali būti svarbus motyvas, kai kompetentinga institucija suteikia individualią išimtį, nors vis tiek tai yra tik teisė, net jei įvykdytos Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnyje numatytos sąlygos, ji neturi poveikio ECB rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros įgaliojimų įgyvendinimui visos grupės atžvilgiu.

102 Antra, Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies b punkte nustatyta sąlyga, kad „centrinės įstaigos ir visų jos kontroliuojamų įstaigų mokumas bei likvidumas yra prižiūrimi bendrai, remiantis konsoliduotosiomis šių įstaigų ataskaitomis“.

103 Klausimas, ar CNCM atitinka šią sąlygą, susijęs su antrojo pagrindo antra dalimi. Šiuo etapu reikia patikrinti tik tai, ar, norint laikytis Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies b punkto, būtina, kad centrinis subjektas turėtų kredito įstaigos statusą.

104 Kad ši sąlyga būtų įvykdyta, turi būti laikomasi dviejų kriterijų. Pirmasis iš jų susijęs su grupės konsoliduotųjų ataskaitų buvimu. Antrasis – su visų grupę sudarančių subjektų mokumo ir likvidumo priežiūra pagal šias konsoliduotas ataskaitas.

105 Šiuo klausimu EBPIK gairių 24 punkte išreikštai pozicijai, kad šis visų grupę sudarančių subjektų mokumo ir likvidumo priežiūros pagal konsoliduotas ataskaitas reikalavimas turi būti numatytas atsižvelgiant į rizikos ribojimą, reikia pritarti, nes BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktis konkrečiai susijęs su grupių, kurioms taikoma rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, apibrėžtimi.

106 Be to, EBPIK pagrįstai savo gairėse pažymi, kad centriniam subjektui nebūtina turėti kredito įstaigos statuso, nes laikytis Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies b punkte aiškiai paminėtų dviejų kriterijų pakanka, kad būtų vykdoma rizikos ribojimu pagrįstų reikalavimų laikymosi priežiūra.

107 Iš tiesų konsoliduotų ataskaitų buvimas leidžia susidaryti bendrą visos centrinio subjekto ir jam pavaldžių įstaigų sudaromos visumos finansinės padėties vaizdą ir jomis remdamasi kompetentinga institucija gali įsitikinti, ar šios visumos likvidumas ir mokumas atitinka rizikos ribojimu pagrįstus reikalavimus, neatsižvelgiant į tai, ar šis centrinis subjektas turi kredito įstaigos statusą.

108 Taigi reikia daryti išvadą, kad nei Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies b punktas, nei to paties reglamento 11 straipsnio 4 dalis neleidžia manyti, kad centrinis subjektas turi turėti kredito įstaigos statusą, kad būtų taikomas BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktis.

109 Atsižvelgiant į tai kas išdėstyta, reikia atmesti pirmąjį pagrindą.

c) Dėl antrojo pagrindo, susijusio su grupės, kuriai taikoma rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, kaip tai suprantama pagal BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktį ir Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnį, nebuvimu

110 Antrajame pagrinde ieškovė nurodo, kad *Crédit mutuel* neįvykdė sąlygų, numatytų Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje, į kurią daroma nuoroda BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktyje, todėl jos negalima kvalifikuoti kaip „grupės“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą. Šį pagrindą galima padalyti į tris dalis, susijusias su atitinkamai Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies a punkte, 10 straipsnio 1 dalies b punkte ir 10 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytų sąlygų pažeidimu.

1) Dėl antrojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies a punkto pažeidimu

111 Pirmiausia ieškovė pabrėžia, jog iš Reglamento Nr. 575/2013 6 straipsnio matyti, kad iš esmės kredito įstaigoms rizikos ribojimu pagrįsti reikalavimai taikomi individualiu pagrindu ir kad to paties reglamento 10 straipsnyje numatyta galimybė yra kaip išimtis, taikytina tik tokiomis aplinkybėmis, kai grupė gali būti laikoma vienu subjektu ir rizikos ribojimu pagrįstų reikalavimų taikymas individualiu pagrindu nesuteikia jokios pridėtinės vertės.

112 Ieškovė teigia, kad CNCM nedisponuoja ir neturi teisės disponuoti nuosavomis lėšomis, kurios leistų garantuoti jai pavaldžių subjektų įsipareigojimus ar solidariai juos prisiimti, todėl ECB klaidingai teigė, kad Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies a punkte numatyta sąlyga yra įvykdyta.

113 Pirma, ieškovė teigia, kad iš esmės solidarumo ir užtikrinimo sąlygos gali būti aiškinamos tik atsižvelgiant į Prancūzijos teisės normas, kuriomis reglamentuojami CNCM ir jai pavaldžių subjektų santykiai. Tačiau, pirma, nebuvo jokio CNCM ir jai pavaldžių subjektų solidarumo, kaip tai suprantama pagal Prancūzijos civilinio kodekso 1200 straipsnį, jų kreditorių atžvilgiu. Antra, CNCM neužtikrino jai pavaldžių subjektų prisiimtų įsipareigojimų, kaip tai suprantama pagal Prancūzijos civilinio kodekso 2288 straipsnį, ir nepateikė atskiros garantijos, kaip tai suprantama pagal to paties kodekso 2321 straipsnį. Trečia, CMF L.511-31 straipsnis negalėtų būti aiškinamas kaip reiškiantis, kad CNCM buvo solidari ar pateikė garantiją jai pavaldžių subjektų naudai. Ketvirta, tas pats pasakytina apie CNCM taikomas specialiąsias CMF L.512-55 ir paskesniuose straipsniuose esančias nuostatas. Ieškovė priduria, kad nėra jokio finansinės paramos grupės viduje mechanizmo, kuris galėtų būti nustatytas pagal CMF L.613-46 ir paskesnius straipsnius.

114 Antra, ieškovė teigia, kad CNCM neturi jokių įgaliojimų pervesti nuosavas lėšas iš vieno pavaldaus subjekto kitam. Pirma, CMF L.511-31 straipsnyje nenumatyta, kad centriniai subjektai gali atlikti tokius pervedimus, ir, antra, pagal naujausią *Conseil constitutionnel* (Konstitucinė Taryba, Prancūzija) jurisprudenciją privalomi pervedimai be nagrinėjamų pavaldžių subjektų sutikimo negalimi.

115 Trečia, ieškovė teigia, kad 1992 m. kovo 10 d. CNCM bendro pobūdžio Sprendime Nr. 1-1992 dėl kredito unijų ir žemės ūkio kredito unijų tarpusavio solidarumo įgyvendinimo nenumatyta, kad centrinio subjekto ir jam pavaldžių subjektų įsipareigojimai yra solidarūs arba kad vieni subjektai garantuoja kitų įsipareigojimus. Ji primena, kad pačiame ginčijamame sprendime pažymima, kad

Crédit mutuel numatytas solidarumo mechanizmas neapibrėžtas. Be to, jos nuomone, 2 % indėlių lėšų buvimas CCCM neleidžia daryti išvados, kad Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies a punkte numatyta sąlyga yra įvykdyta.

116 ECB, palaikomas Komisijos, prašo atmesti antrojo pagrindo pirmą dalį.

117 Pagal šią pirmąją sąlygą reikia patikrinti, ar CNCM ir jai pavaldžių subjektų įsipareigojimai yra solidarūs įsipareigojimai, o gal jai pavaldžių subjektų įsipareigojimus visiškai garantuoja CNCM.

118 Kalbant, pirma, apie Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies a punkto prasmę, iš karto reikia atmesti ieškovės argumentą, susijusį su tuo, kad sąvokos „bendri įsipareigojimai“ ir „garantuoja <…> įsipareigojimus“ turi būti aiškinamos atsižvelgiant į tam tikrus Prancūzijos civilinio kodekso straipsnius.

119 Iš tiesų pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją iš vienodo Sąjungos teisės taikymo ir lygybės principo reikalavimų matyti, kad kai Sąjungos teisės nuostatoje aiškiai nedaroma nuorodos į valstybių narių teisę norint nustatyti šios nuostatos prasmę ir apimtį, jos reikšmė visoje Sąjungoje paprastai turi būti aiškinama autonomiškai ir vienodai, atsižvelgiant į nuostatos kontekstą ir nagrinėjamu teisės aktu siekiamą tikslą (žr. 2013 m. gruodžio 5 d. Sprendimo *Vapenik*, C-508/12, EU:C:2013:790, 23 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

120 Kadangi Reglamente Nr. 575/2013 sąvokos „solidarumas“ ir „garantija“ neapibrėžtos nuoroda į valstybių narių teisę, reikia manyti, kad tai yra autonomiškos Sąjungos teisės sąvokos.

121 Savo nuomonėje Peržiūros valdyba rėmėsi EBPIK gairėse pateiktu aiškinimu.

122 Šiuo klausimu EBPIK gairių 19 punkte teisingai paminėta, kad Direktyvos 2006/48 3 straipsnio 1 dalies a punkte numatyta sąlyga, kurios formuluotė yra tokia pati kaip Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies a punkto, numato skirtingus atvejus, t. y. centrinio subjekto garantiją jam pavaldžių subjektų atžvilgiu arba centrinio subjekto ir jam pavaldžių subjektų tarpusavio garantiją, t. y. tarpusavio garantijų sistemą grupės viduje tuo požiūriu, kad pavaldūs subjektai taip pat yra garantai vieni kitiems.

123 EBPIK gairių 20 punkte ji iš esmės laikosi nuomonės, jog tam, kad būtų garantija arba solidarumas, „esami mechanizmai <…> turi užtikrinti, kad nei teisiškai, nei faktiškai nebūtų jokių kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas ir įsitikinti, kad centrinio subjekto ir jam pavaldžių subjektų įsipareigojimai kreditoriams galėtų būti įvykdyti“ ir „visa grupė turi teikti būtiną paramą pagal nustatytus mechanizmus iš turimų lėšų“.

124 Reikia konstatuoti, kad šiam antrajam EBPIK aiškinimo aspektui negali būti visiškai pritarta, bent jau tomis aplinkybėmis, kai Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies a punktas turi būti taikomas dėl BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktyje esančios nuorodos.

125 Iš tiesų, jei būtų vadovaujamasi EBPIK pozicija, tai prilygtų Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies a punkte esančios sąlygos aiškinimui atsižvelgiant į sąlygą, susijusią su lėšų pervedimu tarp patronuojančiosios įmonės ir jai pavaldžių įmonių, kad jos galėtų pasinaudoti rizikos ribojimu pagrįstų reikalavimų laikymosi išimtimi individualiu pagrindu. Ši sąlyga buvo Direktyvos 2006/48 69 straipsnyje ir nuo šiol įtvirtinta Reglamento Nr. 575/2013 7 straipsnio 1 dalies a punkte, kuriame nurodytas „reikšmingų praktinių ar teisinių kliūčių jos patronuojančiajai įmonei greitai pervesti nuosavas lėšas ar padengti įsipareigojimus“ nebuvimas.

126 Vis dėlto, pirma, reikėtų pažymėti, kad šios dvi nuostatos, t. y. Reglamento Nr. 575/2013 7 straipsnio 1 dalies a punktas ir 10 straipsnio 1 dalies a punktas, yra suformuluotos skirtingai ir tai nepatvirtina aiškinimo, kuriuo siekiama teisės aktų leidėjo vartojamas sąvokas išplėsti tam tikroms situacijoms, t. y. taikyti jas ne tik patronuojančiosios bendrovės ir jos dukterinių bendrovių santykiams, bet ir kito tipo situacijoms, t. y. centrinį subjektą ir jam pavaldžius subjektus siejantiems santykiams.

127 Antra, toks aiškinimas prieštarautų BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio tikslams.

128 Iš tiesų, kaip buvo pažymėta šio sprendimo 59–64 punktuose, grupės sąvoka atsižvelgiant į pagrindinį reglamentą ir BPM pagrindų reglamentą yra siekiama, be kita ko, leisti ECB suvaldyti riziką, kuri gali paveikti kredito įstaigą, tačiau kuri kyla ne iš jos pačios, bet iš grupės, kuriai ši įstaiga priklauso. Tačiau, kadangi egzistuoja pareiga pervesti nuosavas lėšas ir padengti įsipareigojimus grupėje siekiant įsitikinti, kad būtų įvykdyti įsipareigojimai kreditoriams, neatsižvelgiant į tai, ar šios lėšos pervedamos pagal taisykles, kurias akcentavo EBPIK, pavaldžią kredito įstaigą veikianti rizika gali paveikti visą grupę, kuriai ji priklauso, o tai reiškia, kad ECB gali taikyti rizikos ribojimu pagrįstą priežiūrą visam iš centrinio subjekto ir jam pavaldžių subjektų sudarytam dariniui.

129 Dėl tos pačios priežasties ieškovės argumentas, kad pagal Reglamento Nr. 575/2013 logiką šio reglamento 10 straipsnis taikomas tik jeigu rizikos ribojimu pagrįstų reikalavimų taikymas individualiu pagrindu nesuteikia jokios pridėtinės vertės, neturi reikšmės, nes šioje byloje nagrinėjamas tik prižiūrimos grupės, kaip tai suprantama pagal BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktį, buvimas, ir kad dėl šio sprendimo 67–69 punktuose nurodytų motyvų tokios grupės buvimo konstatavimas savaime nereiškia, kad ją sudarantiems subjektams yra automatiškai taikoma Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje numatyta išimtis.

130 Taigi išvada, kad Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies a punkte esanti sąlyga yra įvykdyta, jeigu egzistuoja nuosavų lėšų pervedimo ir įsipareigojimų padengimo grupės viduje pareiga siekiant užtikrinti, kad būtų įvykdyti įsipareigojimai kreditoriams, atitinka ne tik BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio tikslą, bet ir Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies a punkto formuluotę.

131 Antra, kalbant apie pirmosios sąlygos taikymą šiai bylai, reikia priminti, kad Peržiūros valdyba akcentavo kelis motyvus, siekdama pateisinti jos laikymąsi. Pirma, tai buvo CMF L.511-31 straipsnis, antra, besąlyginė CNCM dalyvavimo pareiga sunkumų patiriančių kredito unijų naudai, kylanti iš 1992 m. kovo 10 d. CNCM sprendimo Nr. 1-1992 (žr. šio sprendimo 115 punktą), trečia, CNCM ir CCCM išteklių, kuriuos galima sutelkti, buvimas, ketvirta, CCCM įstatai ir, penkta, tai, kad anksčiau sunkumų patiriantiems subjektams buvo suteikta išimtinė pagalba.

132 Kalbant apie pirmąjį motyvą, kurį akcentavo Peržiūros valdyba, t. y. CMF L.511-31 straipsnio formuluotę, primintina, kad pagal suformuotą jurisprudenciją nacionalinių įstatymų ir kitų teisės aktų taikymo sritį reikia vertinti atsižvelgiant į nacionalinių teismų aiškinimą (žr. 2015 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *Komisija / Slovakija*, C-433/13, EU:C:2015:602, 81 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Vis dėlto, nesant kompetentingų nacionalinių teismų sprendimo, sprendimą dėl minėtų nuostatų neabejotinai turi priimti Bendrasis Teismas.

133 Iš CMF L.511-31 straipsnio formuluotės darytina tik viena išvada – kad egzistuoja įpareigojimas šiems centriniams subjektams imtis „visų būtinų priemonių, be kita ko, siekiant užtikrinti kiekvienos iš šių įstaigų ir bendrovių, kaip ir viso tinklo, likvidumą ir mokumą“.

134 Reikia konstatuoti, kad pati CMF L.511-31 straipsnio formuluotė neleidžia konstatuoti, kad Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies a punkte numatyta sąlyga yra įvykdyta, o nuoroda imtis „būtinų priemonių“ siekiant „užtikrinti kiekvienos iš šių įstaigų ir bendrovių, kaip ir viso tinklo, likvidumą ir

mokumą“ yra pernelyg bendra, kad iš jos būtų galima spręsti apie tai, kad egzistuoja įpareigojimas pervesti nuosavas lėšas ir padengti įsipareigojimus grupėje siekiant užtikrinti, kad būtų įvykdyti įsipareigojimai kreditoriams.

135 Vis dėlto aiškinant 1992 m. kovo 10 d. sprendimą matyti, kad egzistuoja solidarumo mechanizmas, naudingas sunkumų patiriančioms kredito unijoms, t. y. kredito unijoms, kurios negali vykdyti bankų teisės aktų, kredito unijoms, kurios negali padengti išimtinėmis aplinkybėmis kilusių nuostolių, unijoms, kurių padėtis yra neigiama, ir unijoms, kurių apyvartinės lėšos yra neigiamos (2 straipsnis). Patikslinta, kad ši priemonė gali būti įgyvendinta išmokant atlyginamus avansus, subsidijuojant už avansą mokamas palūkanas, skiriant subsidijas, paprastas paskolas arba paskolas, suteikiančias teisę dalyvauti skirstant pelną, taip pat nemokamas visų arba dalies įsipareigojimų garantijas (3 straipsnis). Galiausiai iš jo taip pat matyti, kad nors šis solidarumas iš esmės įgyvendindamas regioniniu lygmeniu, kredito unija gali remtis nacionaliniu solidarumu (4 straipsnis) ir kad tokiu atveju CNCM turi būtinai imtis veiksmų sunkumų patiriančios unijos naudai (5 straipsnis).

136 Šios aplinkybės rodo įpareigojimo pervesti nuosavas lėšas ir padengti įsipareigojimus *Crédit mutuel* viduje siekiant užtikrinti, kad bus įvykdyti įsipareigojimai kreditoriams, buvimą.

137 Taigi, nors ECB ginčijamo sprendimo I priede galėjo pažymėti tam tikrus šio solidarumo mechanizmo taikymo trūkumus, atsižvelgdamas į patį jo egzistavimą jis pagrįstai padarė išvadą, kad Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies a punkte numatyta sąlyga yra įvykdyta.

138 Pagal suformuotą jurisprudenciją, jeigu kai kurie sprendimo motyvai patys gali pakankamai teisiškai pateisinti trūkumus, kurių gali turėti kiti akto motyvai, jie bet kuriuo atveju neturi įtakos jo rezoliucinei daliai (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2001 m. liepos 12 d. Sprendimo *Komisija ir Prancūzija / TF1*, C-302/99 P ir C-308/99 P, EU:C:2001:408, 27 punktą ir 2006 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *SELEX Sistemi Integrati / Komisija*, T-155/04, EU:T:2006:387, 47 punktą). Remdamasis šia jurisprudencija Bendrasis Teismas konstatuoja, kad nebūtina nagrinėti kitų motyvų, kurie buvo akcentuoti Peržiūros valdybos nuomonėje, pagrįstumo.

139 Šios išvados nepaneigia ieškovės pateikti priešingi argumentai. Tas pats pasakytina, be kita ko, apie nuorodą į 2015 m. vasario 6 d. *Conseil constitutionnel* sprendimą Nr. 2014-449 QPC, nes jis buvo susijęs tik su CMF nuostatos, pagal kurią ACPR buvo leidžiama nurodyti portfelio perkėlimą savo iniciatyva draudimo bendrovės nenaudai, atitiktimi Prancūzijos Konstitucijai, todėl ji neturi reikšmės kalbant apie tai pačiai bankų grupei priklausančių įstaigų numatytą tarpusavio solidarumo mechanizmą.

140 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti antrojo pagrindo pirmą dalį.

2) Dėl antrojo pagrindo antros dalies, susijusios su Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu

141 Ieškovė teigia, kad ECB klaidingai nurodė, kad Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies b punkte nustatyta sąlyga yra įvykdyta.

142 Pirma, mokumo ir likvidumo sąvokos gali turėti prasmę tik kalbant apie kredito įstaigas, o CNCM yra asociacija.

143 Antra, kreditoriai, kredito reitingų agentūros ir reguliavimo institucijos vertina mokumą ir likvidumą CNCM pavaldžių grupių lygmeniu. CNCM paskelbtos ataskaitos tiesiog apibendrina skirtingas grupes ir yra dirbtinės, nes jos nėra ekonomiškai vieningos.

144 Trečia, Peržiūros valdyba klaidingai nusprendė, kad ši sąlyga yra įvykdyta, remdamasi CMF L.511-20 straipsniu, pagal kurį „finansavimo įstaigos ir bendrovės, priklausančios tinklui ir pavaldžios centriniam subjektui, kaip tai suprantama pagal L.511-31 straipsnį, pagal šį kodeksą laikomos tos pačios grupės dalimi“. Ieškovė teigia, kad toks „grupės“ kvalifikavimas yra galimas tik taikant CMF ir neturi reikšmės klausimui, ar Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies b punkte numatytos sąlygos yra įvykdytos. Be to, nei CMF L.511-31 straipsnis, nei CNCM įstatų 25 straipsnis neleidžia įrodyti, kad ši antroji sąlyga yra įvykdyta. Tas pats pasakytina apie minėtų įstatų 2 straipsnį ir kitas CMF nuostatas, kurias nurodo ECB.

145 ECB ir Komisija prašo atmesti antrojo pagrindo antrą dalį.

146 Pagal Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies b punktą „centrinės įstaigos ir visų jos kontroliuojamų įstaigų mokumas bei likvidumas yra prižiūrimi bendrai, remiantis konsoliduotosiomis šių įstaigų ataskaitomis“.

147 Dėl šio sprendimo 104 ir 105 punktuose paaiškintų motyvų šią sąlygą reikia suprasti kaip reiškiančią, kad turi būti laikomasi dviejų kriterijų. Pirmasis iš jų susijęs su grupės konsoliduotųjų ataskaitų buvimu. Antrasis – su visų grupę sudarančių subjektų mokumo ir likvidumo priežiūra rizikos ribojimo požiūriu pagal grupės konsoliduotas ataskaitas.

148 Savo nuomonėje Peržiūros valdyba nusprendė, kad ši sąlyga yra įvykdyta tiek atsižvelgiant į CNCM įpareigojimus pagal CMF L.511-31 straipsnį, kiek tai susiję su pavaldžių subjektų ir viso tinklo likvidumu ir mokumu, tiek į CNCM įstatų 25 straipsnį.

149 Bendrasis Teismas mano, kad reikia pritarti tokiai išvadai.

150 Dėl pirmojo kriterijaus pažymėtina, kad jį reikia laikyti įvykdytu, nes pagal CNCM įstatų 25 straipsnį jos valdyba „tvirtina [CNCM] metines ataskaitas, konsoliduotas nacionalines ataskaitas ir pagal jas rengia valdymo ataskaitas“.

151 Dėl antrojo kriterijaus reikia pažymėti, kad pagal CMF L.511-31 straipsnį centriniai subjektai „imasi visų būtinų priemonių, be kita ko, siekdami užtikrinti kiekvienos iš šių įstaigų ir bendrovių ir viso tinklo likvidumą ir mokumą“ ir „atstovauja joms pavaldžioms kredito įstaigoms ir finansavimo bendrovėms <…> [ACPR]“. Iš to darytina logiška išvada, kad CNCM yra įgaliota CMF atstovauti *Crédit mutuel* institucijose, atsakingose už mokumo ir likvidumo reikalavimų laikymosi rizikos ribojimu pagrįstą priežiūrą. Todėl antrasis kriterijus taip pat gali būti laikomas įvykdytu.

152 Ieškovės argumentus, susijusius su tuo, kad ši sąlyga negali būti įvykdyta, nes CNCM nėra kredito įstaiga, dėl šio sprendimo 106 punkte paaiškintų priežasčių reikia atmesti.

153 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti antrojo pagrindo antrą dalį.

3) Dėl antrojo pagrindo trečios dalies, susijusios su Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies c punkto pažeidimu

154 Ieškovė teigia, jog ECB klaidingai nurodė, kad Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies c punkte nustatyta sąlyga yra įvykdyta.

155 Jos nuomone, CNCM nėra įgaliota duoti nurodymų jai pavaldiems subjektams, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, pagrindinėse kredito įstaigos veiklos srityse, atsižvelgiant į labai bendrą CMF L.511-31 straipsnio formuluotę. Kad tokie įgaliojimai būtų, teisės aktų leidėjui būtų reikėję juos numatyti aiškiai, pavyzdžiui, kaip yra kalbant apie BPCE grupės centrinį subjektą ir CMF L.512-107 straipsnį. Palyginimas su *Crédit mutuel* taikytinu CMF L.512-56 straipsniu įrodo, kad ji

neturi tokių įgaliojimų, o nuoroda, kad CNCM gali imtis „būtinų priemonių“, nereiškia galimybės duoti nurodymus. Be to, šie įgaliojimai negalėjo būti suteikti CNCM pagal sutartį. Dėl sankcijų skyrimo įgaliojimų, kuriuos CNCM kildina iš CMF R.512-24 straipsnio, ieškovė teigia, jog iš to negalima spręsti, kad egzistuoja įgaliojimai duoti nurodymus pavaldžių įstaigų administracijai. Kalbant apie CNCM įstatuose numatytus sankcijų skyrimo įgaliojimus, pažymėtina, kad jie yra neteisėti.

156 ECB, palaikomas Komisijos, prašo atmesti antrojo pagrindo trečią dalį.

157 Siekiant patikrinti, ar ECB pagrįstai padarė išvadą, kad Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies c punkte esanti sąlyga yra įvykdyta, reikia patikrinti, ar CNCM administracija yra įgaliota duoti nurodymus pavaldžių įstaigų administracijai.

158 Savo nuomonėje Peržiūros valdyba nurodė CNCM teisę, kurią ji kildina iš CMF L.511-31 straipsnio, imtis „visų būtinų priemonių, be kita ko, siekiant užtikrinti kiekvieno iš šių įstaigų ir bendrovių, taip pat viso tinklo likvidumą ir mokumą“, taip pat jai pagal tą pačią nuostatą nustatytą pareigą užtikrinti „šioms įstaigos ir bendrovėms skirtų teisės aktų nuostatų taikymą ir [įgyvendinti] administracinę, techninę ir finansinę jų organizavimo ir valdymo kontrolę“. Ji taip pat pažymėjo *Crédit mutuel* kredito unijų pareigą „laikytis [CNCM] ir regioninės federacijos, kuriai jos turi priklausyti, įstatų, vidaus reglamentų, nurodymų ir sprendimų“ pagal CMF R.512-20 straipsnį. Galiausiai ji pabrėžė, kad CNCM turi sankcijų skyrimo įgaliojimus. Ji nurodė, pirma, CMF R.512-24 straipsnį, pagal kurį jai leidžiama, jeigu kredito unija pažeidžia galiojančius teisės aktus, skirti sankcijas, tarp kurių yra „įspėjimas, papeikimas arba išbraukimas iš kredito unijų sąrašo“, ir, antra, CNCM įstatų 10 ir 25 straipsnius, pagal kuriuos jai leidžiama pašalinti federaciją, pareikšti nepasitikėjimą federacijos prezidentu arba kredito unija arba atšaukti vykdomojo direktoriaus patvirtinimą.

159 Iš šių nuostatų matyti, kad yra susiję trys elementai: pirma, CNCM pareiga užtikrinti, be kita ko, grupės ir ją sudarančių subjektų likvidumą ir mokumą, taip pat teisės aktų reikalavimų laikymąsi, antra, pavaldžių įstaigų pareiga laikytis CNCM nurodymų ir, trečia, CNCM sankcijų skyrimo įgaliojimai, taikomi šiems subjektams. Todėl Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies c punkte nustatyta sąlyga turi būti laikoma įvykdyta.

160 Šios išvados nepaneigia ieškovės argumentas, kad iš CNCM įstatų kylantys įgaliojimai duoti nurodymus yra neteisėti, nes tokia prerogatyva gali būti jai suteikta tik pagal CMF. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, kaip *Conseil d'État* (Valstybės Taryba, Prancūzija) yra pabrėžusi savo 2016 m. gruodžio 13 d. sprendimo 5 punkte, kuriuo per posėdį rėmėsi ECB ir dėl kurio ieškovė galėjo pateikti pastabas, CMF R.512-20 straipsnio antroje pastraipoje numatyta, kad kredito unijos „turi įsipareigoti laikytis [CNCM] įstatų, vidaus reglamentų, nurodymų ir sprendimų“. Taip pat galima pažymėti, kad to paties sprendimo 13 punkte *Conseil d'État* priminė, kad „[ieškovas] privalėjo vykdyti [CNCM], kuri pagal savo prerogatyvas veikė kaip centrinis subjektas, prašymus“.

161 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti trečią dalį, todėl – ir visą antrąjį pagrindą.

2. Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 3 dalies ir II-2 priedo teisėtumu

162 Pateikdama trečiąjį pagrindą ieškovė teigia, kad ginčijamame sprendime, kiek ji įpareigojama turėti papildomų nuosavų lėšų, padaryta teisės klaida ir vertinimo klaidų ir jis yra neproporcingas.

163 ECB prašo atmesti šį ieškinio pagrindą.

164 Pirmiausia reikia pažymėti, jog iš pagrindinio reglamento 4 straipsnio 3 dalies darytina išvada, kad įgyvendindamas jam nustatytus rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros uždavinius ECB yra kompetentinga institucija, kaip tai suprantama pagal 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir

Tarybos direktyvą 2013/36/ES dėl galimybės verstis kredito įstaigų veikla ir dėl riziką ribojančios kredito įstaigų ir investicinių įmonių priežiūros, kuria iš dalies keičiama Direktyva 2002/87/EB ir panaikinamos direktyvos 2006/48/EB bei 2006/49/EB (OL L 176, 2013, p. 338), ir Reglamentą Nr. 575/2013.

165 Pagal Direktyvos 2013/36 97 straipsnio 1 dalies a punktą „[a]tsižvelgdamos į 98 straipsnyje nustatytus techninius kriterijus, kompetentingos valdžios institucijos peržiūri tvarką, strategijas, procesus ir mechanizmus, kuriuos taiko įstaigos, kad būtų laikomasi šios direktyvos ir Reglamento (ES) Nr. 575/2013 ir kad būtų įvertinta <…> rizika, su kuria įstaigos susiduria arba galėtų susidurti“.

166 Minimalūs nuosavų lėšų „CET 1“, kurių turi turėti kredito įstaiga, reikalavimai patikslinti Reglamento Nr. 575/2013 92 straipsnio 1 dalies a punkte, pagal kurį „laikydamosi 93 ir 94 straipsnių, įstaigos visuomet turi tenkinti šį nuosavų lėšų reikalavimą“ 4,5 % bendro <…> nuosavo kapitalo [CET 1] pakankamumo koeficientą“.

167 Prie to dar reikia pridėti Direktyvos 2013/36 129 straipsnio „Reikalavimas turėti kapitalo apsaugos rezervą“ 1 dalyje nustatytą pareigą:

„[v]alstybės narės reikalauja, kad įstaigos, be bendro 1 lygio nuosavo kapitalo [CET 1], kurį turi turėti, kad įvykdytų nuosavų lėšų reikalavimą, nustatytą pagal Reglamento <…> Nr. 575/2013 92 straipsnį, dar turėtų bendro 1 lygio nuosavo kapitalo [CET 1] apsaugos rezervą, kuris būtų lygus 2,5 % jų bendros pagal riziką įvertintų pozicijų sumos, apskaičiuotos pagal to reglamento 92 straipsnio 3 dalį individualiai ir konsoliduotai, kaip taikytina pagal to reglamento pirmos dalies II antraštinę dalį.“

168 Be to, bendrai aiškinant pagrindinio reglamento 16 straipsnio 1 dalies c punktą ir 2 dalies a punktą matyti, kad jeigu ECB atlikus rizikos ribojimu pagrįstą priežiūrą paaiškėja, kad kredito įstaigos turimos nuosavos lėšos ir įsipareigojimai neužtikrina patikimo valdymo ir apsaugos nuo rizikos, ECB turi teisę reikalauti, kad kredito įstaigos nuosavos lėšos būtų didesnės, nei nustatyta pagal šiuos minimalius reikalavimus.

169 Ginčijamo sprendimo II-2 priede ECB ieškovei nustatė 11 % nuosavų lėšų „CET 1“ reikalavimą. Siekdamas pateisinti šį nuosavų lėšų dydį ECB, be kita ko, rėmėsi papildoma rizika, kurią kelia galimas pasitraukimas iš *Crédit mutuel* grupės, ir nusprendė, kad tam reikia įpareigoti turėti papildomų nuosavų lėšų pagal pagrindinio reglamento 16 straipsnio 1 dalies c punktą ir 2 dalies a punktą.

170 Šiuo klausimu ECB nurodė ieškovės ir CM11-CIC grupės nesutarimus *Crédit mutuel* grupėje ir pažymėjo, kad dėl to ieškovės pasitraukimas iš *Crédit mutuel* grupės yra įmanomas.

171 Iš esmės ECB laikėsi nuomonės, kad galimas atsiskyrimas ieškovei galėtų sukelti trejopas pasekmes. Pirma, tai paveiktų jos veiklos modelį. Šiuo klausimu nurodomas konkurencinio spaudimo didėjimas, kurį tektų patirti ieškovei dėl *Crédit mutuel* grupės subjektų ir abejonės dėl galimybės naudoti *Crédit mutuel* prekių ženklą, jei įvyktų atsiskyrimas. Antra, atsiskyrimas galėtų turėti poveikį ieškovės nuosavų lėšų „CET 1“ minimalių reikalavimų apskaičiavimui, nes ji nebegalėtų taikyti nurodyto metodo ir turėtų naudoti standartizuotą metodą, o tai reikštų, kad jos nuosavų lėšų reikalavimai padidėtų. Trečia, šis atsiskyrimas taip pat turėtų poveikį ieškovės likvidumo rizikos profiliui, todėl ji nebegalėtų naudotis *Crédit mutuel* grupėje egzistuojančiu solidarumo mechanizmu. Tai galėtų turėti poveikį jos išorės vertinimams ir refinansavimo išlaidoms.

172 Šis pagrindas gali būti padalytas į tris dalis, iš kurių pirmoji susijusi su teisės klaida, padaryta todėl, kad ECB atsižvelgė į įvykį, kurio ieškovė nelaiko tikėtinu, t. y. ieškovės atsiskyrimą nuo *Crédit mutuel* grupės, antroji – su klaidingu ir neproporcingu papildomų nuosavų lėšų įpareigojimu dėl šios neįtikimos galimybės, o trečioji – su tuo, kad papildomų nuosavų lėšų apmokestinimas yra „paslėpta sankcija“.

a) Dėl trečiojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su tuo, kad ECB klaidingai atsižvelgė į galimą ieškovės atsiskyrimą nuo „Crédit mutuel“ grupės

173 Ieškovė kaltina ECB tuo, kad jis rėmėsi galimu pasitraukimu iš *Crédit mutuel* grupės, ir iš esmės teigia, kad tokia galimybė yra taip mažai tikėtina, kad dėl atsižvelgimo į ją ginčijamame sprendime padaryta teisės klaida.

174 Šiuo klausimu pažymėtina, jog atsiskyrimas nuo *Crédit mutuel* reikštų, kad tektų keisti CMF teisės normas, o to nenumatė nei Prancūzijos viešosios valdžios institucijos, nei pats ECB. ECB savo 2014 m. lapkričio 10 d. e. laiške ir ginčijamame sprendime kaip tik skatino reformą ir CNCM vaidmens stiprinimą. Todėl vien ieškovės noras pakeisti *Crédit mutuel* grupės struktūrą ir sukurti bipolinę struktūrą, kurios kiekvienas polis turėtų savo centrinį subjektą, jeigu viešosios valdžios institucijos nepalaikytų tokios reformos, negalėtų pateisinti jos rizikos profilio pakeitimo.

175 ECB prašo atmesti trečiojo pagrindo pirmą dalį.

176 Tiek, kiek ieškovė teigia, kad ECB, atsižvelgęs į galimą atsiskyrimą nuo *Crédit mutuel* grupės, padarė teisės klaidą, reikia pažymėti, jog iš Direktyvos 2013/36 97 straipsnio 1 dalies a punkto darytina išvada, kad kontrolė, kurią turi atlikti ECB, susijusi su rizika, su kuria „įstaigos susiduria arba galėtų susidurti“, o tai neabejotinai reiškia galimą atsižvelgimą į būsimus įvykius, kurie gali pakeisti jų rizikos profilį. Todėl, remdamasis galimu būsimu įvykiu, ECB nepadarė jokios teisės klaidos.

177 Savo argumentais kaltindama ECB atsižvelgus į tokio atsiskyrimo galimybę, nors ji nebuvo pakankamai tikėtina, ieškovė iš tikrųjų teigia, kad ECB padarė vertinimo klaidą.

178 Šiuo klausimu pagal suformuotą jurisprudenciją, jeigu yra atliekami sudėtingi vertinimai, Sąjungos institucijos tam tikrose Sąjungos teisės srityse turi didelę diskreciją, todėl Sąjungos teismo atliekama šių vertinimų kontrolė turi apsiriboti patikrinimu, ar laikytasi procedūrinių ir motyvavimo taisyklių, ar nustatytos teisingos faktinės aplinkybės ir ar nėra padaryta akivaizdžios vertinimo klaidos arba piktnaudžiauta įgaliojimais (žr. 2010 m. rugsėjo 2 d. Sprendimo *Komisija / Deutsche Post*, C-399/08 P, EU:C:2010:481, 97 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

179 Vis dėlto šios diskrecijos įgyvendinimas neturėtų išvengti teisminės kontrolės. Taigi Sąjungos teismas turi patikrinti ne tik nurodytų įrodymų faktinį teisingumą, patikimumą ir nuoseklumą, bet ir tai, ar šie įrodymai apima visus esminius duomenis, į kuriuos reikia atsižvelgti vertinant sudėtingą padėtį, ir ar jie gali pagrįsti jais remiantis padarytas išvadas (šiuo klausimu žr. 2007 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *Ispanija / Lenzing*, C-525/04 P, EU:C:2007:698, 57 punktą ir 2008 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Nyderlandai / Komisija*, C-405/07 P, EU:C:2008:613, 55 punktą).

180 Be to, tais atvejais, kai Sąjungos institucijos turi plačią diskreciją, Sąjungos teisės sistemos suteikiamų garantijų paisymui per administracines procedūras tenka dar didesnė reikšmė. Tarp šių garantijų, be kita ko, yra kompetentingos institucijos pareiga pakankamai motyvuoti savo sprendimus. Tik tada Sąjungos teismas gali patikrinti, ar yra tenkinamos faktinės ir teisinės aplinkybės, nuo kurių priklauso diskrecijos įgyvendinimas (šiuo klausimu žr. 1991 m. lapkričio 21 d. Sprendimo *Technische Universität München*, C-269/90, EU:C:1991:438, 14 punktą ir 2010 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Evropaïki Dynamiki / Komisija*, T-387/08, nepaskelbtas Rink., EU:T:2010:377, 31 punktą).

181 Reikia konstatuoti, kad šioje byloje ECB turi šią diskreciją, atsižvelgiant į kredito įstaigos nuosavų lėšų „CET 1“ reikalavimų lygio vertinimo sudėtingumą, jos rizikos profilį ir jį galinčius paveikti įvykius.

182 Taigi reikia patikrinti, ar ECB, išlaikydamas galimybę atskirti ieškovę nuo *Crédit mutuel* grupės, padarė akivaizdžią vertinimo klaidą.

183 Esminis ieškovės argumentas, kuriuo ji siekia paneigti tokio atskyrimo galimybę, yra susijęs su būtinu Prancūzijos viešosios valdžios institucijų dalyvavimu iš dalies pakeičiant CMF, o tai nebūtų jai palanku.

184 Žinoma, ieškovė teisingai pažymi, kad, aiškinant CMF L.511-30 ir L.511-31 straipsnius kartu, darytina išvada, kad ji turi būti pavaldi vienam iš CMF L.511-30 straipsnyje išsamiai išvardytų centrinių subjektų. Iš to neabejotinai darytina išvada, jog organizuotas ieškovės pasitraukimas iš *Crédit mutuel* grupės reikštų, kad reikia iš dalies keisti CMF L.511-30 straipsnį, kad į jį būtų įtrauktas centrinis subjektas, kuriam būtų pavaldžios ieškovę sudarančios kredito įstaigos.

185 Vis dėlto nepaneigiama, kad CMF CNCM suteikiami įgaliojimai neleisti dalyvauti *Crédit mutuel* grupei pavaldiems subjektams. Pirma, CMF L.511-31 straipsnio penktoje pastraipoje centriniams subjektams numatyta galimybė „taikyti atitinkamuose įstatymuose ir kituose teisės aktuose numatytas sankcijas“, o šeštoje pastraipoje aiškiau nurodyta galimybė prarasti pavaldžios įstaigos ar bendrovės statusą ir „centrinio subjekto pareiga pranešti apie tai [ACPR], kuri priima sprendimą dėl nagrinėjamos įstaigos ar bendrovės patvirtinimo“. Antra, iš CMF R.512-24 straipsnio matyti, kad „[CNCM] valdyba gali galiojančius teisės aktus pažeidusiai unijai taikyti vieną iš toliau nurodytų sankcijų: <…> išbraukti iš kredito unijų sąrašo“ (šių sankcijos skyrimo įgaliojimų įgyvendinimo tvarka patikslinta CMF R.512-25 straipsnyje). Ši prerogatyva pakartota CNCM įstatų 25 straipsnyje.

186 Vis dėlto, pirma, kadangi ieškovė yra sudaryta iš kredito unijų visumos, negalima atmesti, kad jos atžvilgiu šia prerogatyva bus pasinaudota.

187 Antra, ieškovė neginčija, kad ilgą laiką tarp CM11-CIC ir CNCM egzistavo nesutarimai, kuriuos ECB pažymėjo ginčijamame sprendime. Šiuo klausimu pati ieškovė 2015 m. liepos 17 d. ECB skirtame rašte nurodė civiline tvarka paduotą skundą prokurorui prie *Tribunal de grande instance de Paris* (Paryžiaus apygardos teismas) dėl tariamo interesų konflikto tarp CM11-CIC grupės ir CNCM. Be to, minėto laiško priede ieškovė pabrėžė jos pradėtas procedūras *Tribunal de grande instance de Paris* ir EUIPO, kuriomis ji siekė atitinkamai nacionalinio prekių ženklo panaikinimo ir Europos Sąjungos prekių ženklo *Crédit mutuel*, priklausančio CNCM, panaikinimo.

188 Atsižvelgiant į šią labai konfliktišką situaciją tarp ieškovės, CNCM ir CM11-CIC grupės, galimas ieškovės pasitraukimas iš *Crédit mutuel* grupės ir CMF L.511-30 straipsnio nepakeitimas neatrodo toks mažai tikėtinas, kad atsižvelgimas į jį reikštų akivaizdžią ECB vertinimo klaidą.

189 Taigi reikia atmesti trečiojo pagrindo pirmą dalį.

b) Dėl trečiojo pagrindo antros dalies, susijusios su ECB atlikto ieškovės būtinybės turėti papildomų nuosavų lėšų vertinimo klaidingumu ir neproporcingumu

190 Ieškovės nuomone, ECB klaidingai ir neproporcingai nusprendė, kad ieškovės galimybė atsiskirti nuo *Crédit mutuel* grupės reiškia, kad jai reikia turėti papildomų nuosavų lėšų.

191 ECB prašo atmesti šią trečiojo pagrindo dalį.

192 Kaip matyti iš šio sprendimo 171 punkto, siekdamas padaryti išvadą, kad ieškovės atsiskyrimas nuo *Crédit mutuel* grupės turėtų neigiamą poveikį jos rizikos profiliui ir tai reikštų, kad ieškovei reikėtų turėti papildomų nuosavų lėšų, ECB iš esmės nurodė trijų rūšių motyvus.

193 Bendrasis Teismas konstatuoja, kad pakanka išnagrinėti motyvų, susijusių, pirma, su ieškovės likvidumo rizikos profilio pasikeitimu ir, antra, nuosavų lėšų apskaičiavimo būdo pasikeitimu, pagrįstumą.

1) Dėl motyvo, susijusio su pasikeitusiu ieškovės likvidumo rizikos profiliu atsiskyrus nuo „Crédit mutuel“ grupės

194 Ieškovė teigia, kad ECB klaidingai nurodė poveikį jos rizikos profiliui dėl *Crédit mutuel* grupei taikomo solidarumo mechanizmo nebetaikymo, nes šis mechanizmas neegzistuoja. Be to, ieškovės nuomone, galimas jos pablogėjusių išorės reitingų poveikis refinansavimo išlaidoms galėjo būti tik labai ribotas dėl jos labai geros ekonominės padėties. Iš esmės ieškovė pabrėžia, kad jos įsipareigojimų santykis buvo iš esmės sumažintas, todėl sumažėjo jos priklausomybė nuo finansų rinkų refinansavimo tikslais. Todėl ieškovė laikosi nuomonės, kad trimis punktais pablogėjęs jos reitingas turėjo tik nedidelį poveikį refinansavimo išlaidoms ar grynajam pelnui.

195 Šiuo klausimu pakanka pažymėti, kad, priešingai, nei savo rašytinėse pastabose teigia ieškovė, ir, kaip buvo konstatuota šio sprendimo 135 ir 137 punktuose, *Crédit mutuel* grupėje egzistuoja solidarumo mechanizmas.

196 Be to, iš reitingų agentūros ataskaitos, susijusios su ieškove, kurią ECB pateikė atsiliepimo į ieškinį B.16 priede, matyti, kad jai skirtas reitingas buvo susijęs su *Crédit mutuel* grupės reitingu. Be to, toje pačioje ataskaitoje nustatydama ieškovei priskirtiną reitingą reitingų agentūra laikė svarbiu *Crédit mutuel* grupėje egzistuojantį solidarumo mechanizmą.

197 Taigi, atsižvelgiant į sudėtingą ieškovės rizikos profilio nustatymą, ECB, konstatavęs, kad šio solidarumo mechanizmo nebetaikymas ieškovei pasitraukus iš *Crédit mutuel* grupės galėjo turėti neigiamą poveikį jos išoriniams reitingams, todėl ir jos refinansavimo išlaidoms, nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos. Šiuo klausimu ieškovės nuomonė, susijusi su papildomų refinansavimo išlaidų, kurių būtų patirta dėl sumažėjusio jos reitingo, dydžiu, taip pat neįrodo akivaizdžiai klaidingo šio vertinimo pobūdžio.

2) Dėl motyvo, susijusio su pasikeitusiu ieškovės nuosavų lėšų apskaičiavimo metodo poveikiu, jeigu ji atsiskirtų nuo „Crédit mutuel“ grupės

198 Ieškovė teigia, kad jei vietoj pažangaus metodo būtų taikomas standartizuotas nuosavų lėšų apskaičiavimo metodas, pasikeistų tik matavimo priemonės ir nebūtų atsižvelgta į tikruosius jos patiriamos operacinės ar kredito rizikos pokyčius. Pripažindama, kad taikant standartizuotą metodą *de facto* mechaniškai padidėtų nuosavų lėšų CET 1 reikalavimai, ieškovė tvirtina, kad gebėtų išspręsti šią situaciją. Ginčijamame sprendime, kiek juo ieškovei iki šiol nustatytas papildomų nuosavų lėšų įpareigojimas, jai neleidžiama laisvai naudotis finansinių pajėgumų dalimi, todėl ji patiria didelę žalą ir susiklosto neproporcinga situacija.

199 Šiuo klausimu pažymėtina, kad Reglamente Nr. 575/2013 kredito įstaigoms numatyti du minimalių nuosavų lėšų apskaičiavimo metodai: „standartizuotas metodas“, nurodytas Reglamento Nr. 575/2013 111–141 straipsniuose, kai rizika išmatuojama standartiškai, ir „pažangusis“, arba „vidaus reitingais pagrįstas metodas“, nurodytas Reglamento Nr. 575/2013 142–191 straipsniuose; pagal jį taikomi pačios kredito įstaigos modeliai, tačiau norint taikyti šį antrąjį metodą, pagal Reglamento Nr. 575/2013 143 straipsnį reikia kompetentingos institucijos leidimo.

200 Be to, tiek, kiek ieškovė remiasi neproporcingu papildomų nuosavų lėšų reikalavimo nustatymu prevenciniais tikslais, reikia priminti, kad pagal ESS 5 straipsnio 4 dalį ir proporcingumo principą Sąjungos veiksmų turinys ir forma neviršija to, kas būtina siekiant Sutarčių tikslų. Institucijos proporcingumo principą taiko pagal Protokolą dėl subsidiarumo ir proporcingumo principų taikymo, pridėtą prie SESV.

201 Pagal suformuotą jurisprudenciją proporcingumo principas, kuris yra vienas iš bendrųjų Sąjungos teisės principų, reikalauja, kad Sąjungos institucijų veiksmai būtų tinkami atitinkamais teisės aktais siekiamiems teisėtiems tikslams įgyvendinti ir neviršytų to, kas būtina jiems pasiekti, todėl kai galima rinktis iš kelių tinkamų priemonių, reikia pasirinkti mažiausiai suvaržančią, o sukelti nepatogumai neturi būti neproporcingi siekiamiems tikslams (žr. 2016 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Philip Morris Brands ir kt.*, C-547/14, EU:C:2016:325, 165 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

202 Taip pat reikia priminti, kad priemonės proporcingumo vertinimas turi atitikti Sąjungos institucijoms suteiktą diskreciją nustatant šią priemonę (šiuo klausimu žr. 2006 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Vokietija / Parlamentas ir Taryba*, C-380/03, EU:C:2006:772, 145 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

203 Ginčijamame sprendime ECB iš esmės pateikė trijų elementų deriniu grindžiamus motyvus. Pirma, jei ieškovė paliktų *Crédit mutuel* grupę, būtų tikėtina, kad ji daugiau nebegalėtų naudotis pažangiuoju metodu ir jai turėtų būti taikomas standartinis metodas. Antra, jei būtų taikomas standartinis metodas, tai reikštų, kad jos nuosavos lėšos būtų vertinamos blogiau. Trečia, remdamasis tuo jis daro išvadą, kad ieškovė turėjo pasiruošti šiai situacijai, sudarydama atitinkamų nuosavų lėšų rezervą.

204 Bendrasis Teismas pažymi, kad ieškovė neginčija dviejų pirmųjų ECB nurodytų argumentų pagrįstumo. Be to, iš ieškovės e. laiško, kurį ji išsiuntė ECB 2015 m. kovo 27 d., matyti, kad ji pati savo nuosavų lėšų „CET 1“ dydį įvertino 2,8 % mažiau ir tai paskatino taikyti pažangųjį, o ne standartizuotą šių lėšų apskaičiavimo metodą.

205 Kadangi, pirma, dėl šio sprendimo 184–188 punktuose nurodytų priežasčių ECB turėjo teisę atsižvelgti į galimą ieškovės pasitraukimą iš *Crédit mutuel* grupės ir, antra, šalys neginčija, kad toks pasitraukimas galėjo sumažinti ieškovės nuosavų lėšų „CET 1“ dydžio vertinimą, įpareigojimas turėti papildomų nuosavų lėšų, kurios leistų išspręsti šią situaciją, nereiškė akivaizdžios vertinimo klaidos ir nebuvo akivaizdžiai neproporcingas.

206 Iš to, kas nurodyta, darytina išvada, kad jei ieškovė atsiskirtų nuo *Crédit mutuel* grupės, su jos likvidumo rizikos profilio pakeitimu susijusių motyvų ir motyvų, susijusių su pasikeitusiu nuosavų lėšų apskaičiavimo metodo poveikiu, pakaktų siekiant teisiškai pakankamai pagrįsti ECB įpareigojimą turėti papildomų nuosavų lėšų. Todėl nebūtina nagrinėti ginčijamo sprendimo motyvų, susijusių su ieškovės atsiskyrimo nuo *Crédit mutuel* grupės poveikiu jos verslo modeliui.

207 Taigi reikia atmesti trečiojo pagrindo antrą dalį.

c) Dėl trečiojo pagrindo trečios dalies, susijusios su tuo, kad papildomų nuosavų lėšų įpareigojimo nustatymas yra paslėpta sankcija

208 Ieškovė teigia, kad nuosavų lėšų dydis „CET 1“, kuris jai buvo nustatytas ginčijamu sprendimu, yra paslėpta sankcija, nes atrodo, kad jo tikslas yra „nubausti“ už ECB dėmesio *Crédit mutuel* grupėje susiklosčiusiai situacijai pritraukimą.

209 ECB neigia, kad jo atliktas ieškovės nuosavų lėšų lygio „CET 1“ vertinimas buvo paslėpta sankcija.

210 Pažymėtina, kad tokiais argumentais ieškovė iš esmės teigia, kad ginčijamu sprendimu piktnaudžiauta įgaliojimais.

211 Reikia priminti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją piktnaudžiavimo įgaliojimais sąvoka apima atvejus, kai administracinės valdžios institucija naudojasi įgaliojimais kitu tikslu nei tas, dėl kurio jie buvo suteikti. Sprendimas gali būti laikomas priimtas piktnaudžiaujant įgaliojimais tik tuomet, kai paaiškėja, kad jis, remiantis objektyviais, svarbiais ir nuosekliais veiksniais, buvo priimtas tokiu tikslu

(1990 m. lapkričio 13 d. Sprendimo *Fedesa ir kt.*, C-331/88, EU:C:1990:391, 24 punktas ir 2001 m. spalio 9 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, C-400/99, EU:C:2001:528, 38 punktas). Be to, tais atvejais, kai siekiama kelių tikslų, net jei tarp pagrįstų pagrindų yra vienas nepagrįstas, sprendimas nelaikomas piktnaudžiavimu įgaliojimais, jei dėl to nenukenčia pagrindinis tikslas (1954 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Italija / Vyriausioji valdyba*, 2/54, EU:C:1954:8, 103 punktas ir 2005 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *EDP / Komisija*, T-87/05, EU:T:2005:333, 87 punktas).

212 Kalbant apie tikslą, dėl kurio ECB suteikti pagrindinio reglamento 16 straipsnio 2 dalyje numatyti įgaliojimai, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 168 punkte, tai buvo, be kita ko, būtinybė ištaisyti padėtį, kai kredito įstaigos nuosavos lėšos ir įsipareigojimai neužtikrino tinkamo šios įstaigos valdymo ir rizikos padengimo.

213 Vis dėlto, pirma, išnagrinėjus šio pagrindo dvi pirmas dalis darytina išvada, kad ECB pasinaudojo įgaliojimais, nepažeisdamas šio tikslo. Antra, ieškovė nepateikia objektyvių, svarbių ir neprieštaringų įrodymų, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 211 punkte nurodytą jurisprudenciją, kurie patvirtintų, kad jos nuosavų lėšų lygis buvo nustatytas taip, kad ji būtų nubausta.

214 Taigi reikia atmesti trečią dalį, todėl – visą pagrindą ir šį ieškinį.

IV. Dėl bylinėjimosi išlaidų

215 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, be savo bylinėjimosi išlaidų, ji turi padengti ECB bylinėjimosi išlaidas pagal jo pateiktus reikalavimus.

216 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį įstojusios į bylą institucijos turi pačios padengti savo bylinėjimosi išlaidas. Todėl Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (antroji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. ***Crédit mutuel Arkéa* padengia savo ir Europos Centrinio Banko (ECB) nurodytas bylinėjimosi išlaidas.**

3. **Europos Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Prek Buttigieg Schalin

Berke Costeira

Paskelbta 2017 m. gruodžio 13 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

I. Bylos aplinkybės 2

II. Procesas ir šalių reikalavimai 3

III. Dėl teisės 4

A. Dėl ieškinio priimtinumo 4

1. Dėl ieškovės valdyboms suteiktų įgaliojimų tinkamumo 5

2. Dėl ieškovės teisės pareikšti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 1 dalies ir I priedo . 5

3. Dėl ieškovės suinteresuotumo pareikšti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo 6

B. Dėl esmės 7

1. Dėl pirmojo ir antrojo pagrindų, susijusių su ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 1 dalies ir I priedo teisėtumu 7

a) Dėl BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio teleologinio ir kontekstinio aiškinimo 8

b) Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su tuo, kad CNCM neturėjo kredito įstaigos statuso 11

1) Dėl klausimo, ar centrinio subjekto kredito įstaigos statusas kyla iš BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunkčio 11

2) Dėl klausimo, ar centrinio subjekto kredito įstaigos statusas kyla iš Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 12

c) Dėl antrojo pagrindo, susijusio su grupės, kuriai taikoma rizikos ribojimu pagrįsta priežiūra, kaip tai suprantama pagal BPM pagrindų reglamento 2 straipsnio 21 punkto c papunktį ir Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnį, nebuvimu 14

1) Dėl antrojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies a punkto pažeidimu 14

2) Dėl antrojo pagrindo antros dalies, susijusios su Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu 17

3) Dėl antrojo pagrindo trečios dalies, susijusios su Reglamento Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalies c punkto pažeidimu 18

2. Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 3 dalies ir II-2 priedo teisėtumu 19

a) Dėl trečiojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su tuo, kad ECB klaidingai atsižvelgė į galimą ieškovės atsiskyrimą nuo „Crédit mutuel“ grupės 21

b) Dėl trečiojo pagrindo antros dalies, susijusios su ECB atlikto ieškovės būtinybės turėti papildomų nuosavų lėšų vertinimo klaidingumu ir neproporcingumu 22

1) Dėl motyvo, susijusio su pasikeitusiu ieškovės likvidumo rizikos profiliu atsiskyrus nuo „Crédit mutuel“ grupės 23

2) Dėl motyvo, susijusio su pasikeitusiu ieškovės nuosavų lėšų apskaičiavimo metodo poveikiu, jeigu ji atsiskirtų nuo „Crédit mutuel“ grupės 23

c) Dėl trečiojo pagrindo trečios dalies, susijusios su tuo, kad papildomų nuosavų lėšų įpareigojimo nustatymas yra paslėpta sankcija 24

IV. Dėl bylinėjimosi išlaidų 25